"Vă spun că de vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 39-40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

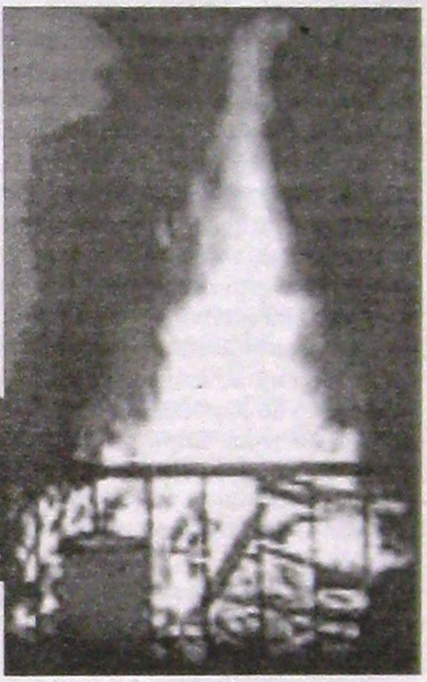
Periodic al tineretului român naționalist ortodox
- în duhul NAȚIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul I, Nr. 12, **AUGUST 2004** Apare la jumătatea lunii 7 000 lei

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS:

MIŞCAREA LEGIONARĂ CA OFRANDĂ

Pentru orice legionar intrat în mileniul al treilea, nu poate să existe decât **un singur obiectiv: refacerea Mişcării Legionare ca forță politică viabilă în viața României.**

Ce ne împiedică la această oră să ne îndeplinim acest deziderat:

1. Legi neconstituționale împănate cu hotărâri guvernamentale neratificate

2. Organizarea unui con de întuneric în care să fie ținută orice informație despre Mişcarea Legionară

3. O campanie permanentă, începută încă de la apariția Mişcării, de mistificare a realității, de denigrare, de intoxicare a românilor - şi la nivel internațional, asupra ideologiei, doctrinei şi în general a scopurilor Mişcării Legionare

4. Terorismul de stat aplicat Mişcării Legionare de la începuturile existenței sale, exprimat prin măsuri abuzive şi culminând cu asasinate în masă sub formă de execuții sumare sau suprimare în închisori prin tortură, înfometare, frig, muncă forțată şi lipsa asistenței medicale. Aceasta a dus la diminuarea drastică prin dispariție a legionarilor.

Care este relația cu prezentul despre care discutăm? Majoritatea supraviețuitorilor, dar, mai important, şi mulți dintre românii pe care îi aşteptăm să reîmprospăteze rândurile Mişcării Legionare, manifestă o frică nejustificată, urmare a regimului comunist de teroare, dar şi a văditei duşmănii afişate de administrațiile post-decembriste.

5. Se acreditează imaginea unei Mişcări Legionare în care se încearcă includerea:

- a atentatelor din nov. 1938;
- asasinarea lui Armand Călinescu din sept. 1939;
- aşa-zisa revoluție legionară din sept. 1940;
- apariția unei "*poliții legionare*" paralelă cu poliția oficială şi care, printr-o serie de abuzuri datorate lipsei de control, a devenit odioasă unei părți a populației, făcând țăndări din imaginea Mişcării Legionare;
- asasinarea în nov. 1940 a celor închişi la Jilava ce urmau a fi judecați sub acuzarea crimelor şi abuzurilor împotriva Mişcării Legionare;
- asasinarea lui Nicolae Iorga;
- asasinarea lui Virgil Madgearu;
- angrenarea Mişcării Legionare în lupta personală pentru putere a lui Horia Sima (cunoscută îndeobşte drept "rebeliunea Mişcării Legionare").

Față de întinarea Mişcării Legionare (toate cele enumerate mai sus), voi face o distincție în funcție de poziția pe care se situează ei singuri, marii noştri duşmani:

- guvernările interbelice, caracterizate greşit "democratice";
- apoi, în ordine cronologică: dictatura carlistă, dictatatura antonesciană şi lunga dictatură comunistă;

toate cele de mai sus împănate din belşug sau de multe ori dirijate de duşmanii lui Christos, duşmani fireşti ai Mişcării Legionare, prieteni fireşti ai comunismului ateu.

Până aici totul pare normal: duşmanii se declară duşmani şi se comportă ca nişte duşmani.

Vine însă acum surpriza: sunt unii care se declară legionari, dar prin fapte se situează pe poziția duşmanilor Mişcării Legionare. Se impun două întrebări :

1) Cum se pun pe poziție de duşmani?

2) De ce fac acest lucru?

Atenție! Singura şansă a Mişcării Legionare de a fi percepută de români în adevărata ei lumină, ca o formație politică de mare curățenie sufletească, creştină, echilibrată, socială, unică, este neamestecul ei în noroiul în care s-a afundat din ce în ce mai mult după moartea Căpitanului şi preluarea conducerii de către impostor.

(continuare în pag. 2)

Nicador Zelea Codreanu

UN PARTID LEGIONAR

În ultimul timp mulți ne-au adresat această întrebare: *"De ce nu înființați un partid legionar?"*

Bineînțeles că pentru a schimba fața României, așa cum dorim noi, trebuie o formulă de luptă mai completă și mai eficientă decât o asociație, o fundație sau o revistă.

Dar nu cred că un partid înființat ad-hoc, cu semnături "de pe stradă" (pentru a completa numărul de 25 000 cerut de actuala legislație) ar fi cea mai bună soluție, și iată de ce:

- Uitându-mă puțin **în urmă**, în istoria **noastră modernă**, am constatat că **nu programul, ci omul au contat cu adevărat**, așa cum spunea Corneliu Zelea Codreanu. Voi da doar două exemple:

Politica Partidului Liberal - *"prin noi înșine"* - s-a transformat, după moartea ultimului mare Brătianu (finanțistul Vintilă Brătianu - 1930), în politica de aservire a țării marii finanțe mondiale. Politica Partidului Țărănist, având ca platformă ridicarea satului românesc în concordanță cu specificul național, s-a transformat rapid, odată cu venirea la putere (1928), în aceeași politică de vânzare și de industrializare tocmai în detrimentul marii pături țărănești.

Urmarea? Tineretul naționalist și creștin a fost masacrat, granițele țării au fost mutilate, iar în final toată România a căzut în robie timp de jumătate de secol.

De ce s-au întâmplat toate acestea? Pentru că au existat partide, au existat programe, dar au lipsit OAMENII care să le aplice; a lipsit acel "năzdrăvan" pe care l-a creat Căpitanul, capabil să ridice *"catapetesme pentru veac"*, chiar și *"tencuite cu sânge"* la nevoie.

Tocmai în aceasta a constat marea originalitate a Mișcării Legionare: întâi reforma omului, și apoi reforma țării; întâi crearea unei elite naționale.

Dar "năzdrăvanii" au fost mitraliați...

Privind azi la scena politică a țării, constat cum numita noastră dreaptă se ciorovăiește interminabil cu stânga, pentru a-și da apoi mâna, în ciuda tuturor principiilor, pentru distrugerea țării. De exemplu, la transformarea țării într-o colonie participă deopotrivă dreapta și stânga actuală, întrecându-se în concesii necerute de nimeni, sub pretextul "integrării în Europa": pornind de la falsificarea istoriei naționale, cenzurarea unor proeminente personalități (de dreapta, dar "incomode"): Eminescu, Eliade, Traian Brăileanu etc. și mergând până la federalizarea țării, deși, prin definiție, dreapta ar trebuie să fie tradiționalistă, dezvoltând țara în pas cu vremea, dar respectând cu strictețe specificul național.

ÎN CONCLUZIE, ceea ce trebuie ACUM nu este un nou partid politic, ci o MIȘCARE.

Nu întâmplător Căpitanul a înființat întâi o mișcare, și apoi un partid – ca expresie a acestei mișcări, ca instrument politic. Pentru că dacă nu există un fundament solid pe care să poți construi, totul nu va fi decât o fantomă, o formă fără fond asemeni unei case cu acoperiș și fără temelie.

Cei care susțin: *"partidul să existe, ca să ne putem manifesta!"* nu prezintă nici o garanție morală, dovedind că nu au înțeles nimic nici din ideologia legionară, nici din ceea ce se întâmplă azi. Dacă îi interesează atât un partid (fie și ca "formă de afirmare"), vor pleca, oricând li se va ivi ocazia, în alt partid, unde să se "afirme" mai bine!

Un partid puternic nu se poate face nici "peste noapte", nici cu oameni care vin la "de-a gata", nici cu oameni care visează să se afirme cu orice preț, nici cu fricoși. Și nici cu oameni care pretind că-și pun speranțele în legionari, dar stau cu brațele încrucișate.

Deci, LOGIC, pentru a se înființa un PARTID LEGIONAR trebuie formați ÎNTÂI LEGIONARII și apoi, din rândurile lor, oameni capabili să conducă.

Nicoleta Codrin

continuare din pag. 1 (*MIȘCAREA LEGIONARĂ CA OFRANDĂ*)

Dacă până acum vreo zece ani, istoria Mișcării Legionare mai plutea câteodată printre cețuri, de-atunci încoace treburile s-au mai lămurit. Cu alte cuvinte, dacă până acum vreo zece ani mai putea cineva fi scuzat de o poziție greșită, de atunci mai departe această scuză cade.

Se cunosc foarte clar motivațiile fiecărei "greșeli" a impostorului și faptul că datorită comportamentului lui și a drumului pe care a dus Mișcarea Legionară după moartea Căpitanului, a transformat imaginea Mișcării Legionare în ceea ce (parcă în înțelegere cu comuniștii și antihriștii) este astăzi în mintea unei bune părți dintre români.

Acum să vedem de ce fac acest lucru; "scurt pe doi": pe acești domni nu îi interesează nici cât negru sub unghie imaginea Mișcării Legionare, sunt hotărâți să o țină în adormire cât de mult posibil și nu au decât un singur ideal: salvarea imaginii lui Horia Sima în fața istoriei. Pentru aceasta cheltuiesc, scot ziare, editează sau reeditează cărți, **ÎNCERCÂND SĂ TRANSFORME MIȘCAREA LEGIONARĂ ÎNTR-O OFRANDĂ PE ALTARUL ZIDIT CU TRUDĂ DE EI PENTRU ACEST PERSONAJ MALEFIC.**

Recrutat de Serviciul Secret ca informator din timpul efectuării stagiului militar, colaborator și executant al ordinelor lui M. Moruzov, șeful Serviciului Secret de Informații, Horia Sima a visat un singur lucru: să ajungă în locul Căpitanului!

A ajuns la figurat pe scaunul lui, dar cum poate fi perceput un șarpe încercând să pară împărat pe tronul leului: cel puțin jenant !

În lunile oct. și nov. 1938 Corneliu Zelea Codreanu era în închisoare, condamnat la 10 ani de muncă silnică. Carol al II-lea și camarila îi hotărăsera asasinarea, cu toate că era în custodia statului. Trebuia creat un flux de opinie publică pentru justificarea asasinatului: în luna noiembrie, 20 de atentate care în mod evident nu puteau să aducă nici un fel de beneficiu Mișcării Legionare, ci doar să justifice asasinarea Căpitanului. Cu toate ordinele Căpitanului din închisoare, de liniște absolută, ajunse afară prin mai multe canale, Horia Sima calcă disciplina; Corneliu Zelea Codreanu, *Nicadorii* și *Decemvirii* sunt asasinați.

Sărind peste alte multe evenimente ajungem la asasinarea lui Armand Călinescu. Sub pretextul răzbunării Căpitanului organizează asasinarea acestuia, neținând cont de faptul - sau chiar pentru aceea - că tot Statul Major al Căpitanului, al Mișcării Legionare, era ostatic în detenția lui Carol al II-lea: era totuși singura modalitate de a înlătura pe toți cei care trebuiau să preia conducerea Mișcării înaintea lui. Atentatul reușește, Armand Călinescu este asasinat pentru că de fapt devenise incomod și pentru Carol al II-lea și pentru M. Moruzov.

Drept represalii sunt asasinați toți legionarii din închisori și câte trei din fiecare capitală de județ și iată: Horia Sima nu mai are contracandidați la conducerea Mișcării Legionare.

Mai departe apelați la istorie. Merită să fie cunoscută cea adevărată, nu cea scrisă de proletcultiștii comuniști.

În final, ca de fiecare dată când îmi enumăr în memorie sau pe hârtie toate datele acestei tragedii a Mișcării Legionare și a poporului român, **mă întreb care să fie oare explicația comportamentului acestor pseudolegionari: poate le este rușine să recunoască acum, la bătrânețe, că toată viața au fost victimele acestei mistificări; poate sunt manevrați fără să-și dea seama, devenind uneltele dușmanilor noștri; poate există înțelegeri și obligații care îi țin sechestrați în minciună și care nu pot fi dezvăluite.**

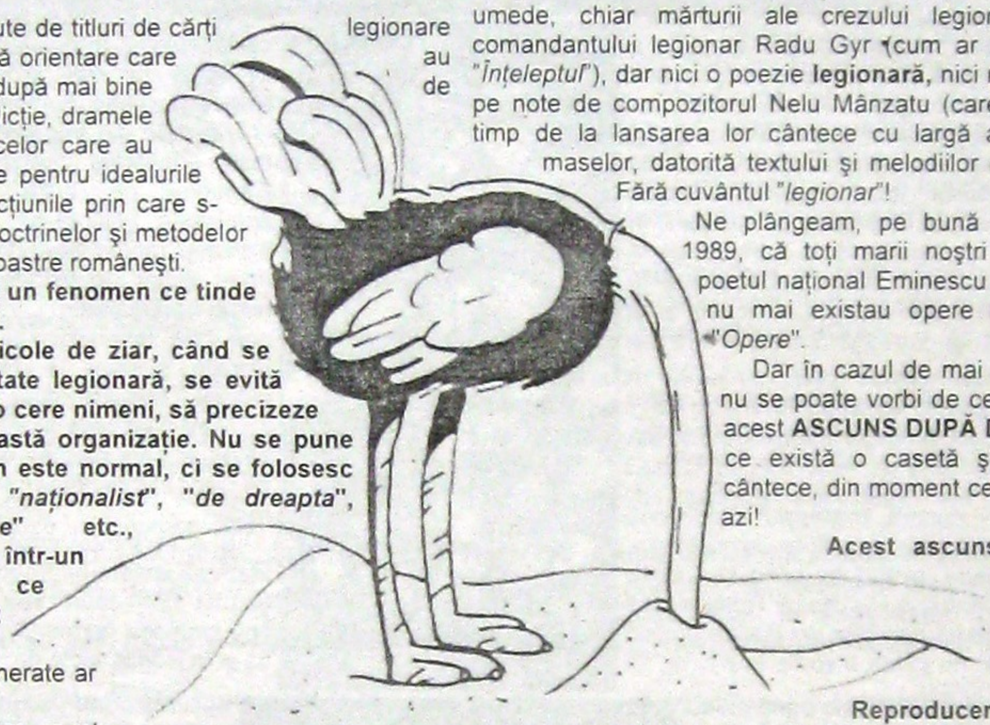
Oricum, ei sunt pe post de călău al Mișcării Legionare, dar, atenție, ei nu cunosc un secret al legionarilor: au piepturile de oțel!

ASCUNSUL DUPĂ DEGET

În anii comunismului cuvântul "legionar" era o chintesență a tuturor relelor și defectelor umane. Era sinonim cu termenul latin "nomine odiosa".

Intrau de-a valma în această categorie nu numai legionari adevărați, dar și cei mai buni gospodari ai satului, chiaburii, jandarmii, foștii ofițeri care asiguraseră paza României, intelectuali și oameni de cultură cu orientare de dreapta, preoți și studenți, țărani simpli care s-au opus colectivizării etc., deși marea majoritate a lor nu au avut nici o tangență cu Mișcarea.

Sentințele pronunțate împotriva acestor sute de mii de victime ale terorii comuniste aveau ca pretext texte care vroiau să incrimineze cea mai mică împotrivire sau nesupunere, ca: *"asociere contra liniștii publice"* (!?), *"crime de înaltă trădare"* (?!), *"organizare și participare la organizații de tip fascist"* (?), *"organizare politică și paramilitară"* (!?) etc.

După 1989 au apărut sute de titluri de cărți legionare și câteva reviste de această orientare care au reliefat pentru prima dată, după mai bine de jumătate de secol de interdicție, dramele aproape de nedescris a celor care au umplut temnițele comuniste pentru idealurile lor naționaliste și pentru acțiunile prin care s-au opus atât cât au putut doctrinelor și metodelor importate, străine făpturii noastre românești.

Din păcate, asistăm la un fenomen ce tinde din ce în ce să se extindă.

În multe cărți sau articole de ziar, când se vorbește de o personalitate legionară, se evită de către autor, deși nu i-o cere nimeni, să precizeze că a făcut parte din această organizație. Nu se pune deci, "punctul pe *i*", cum este normal, ci se folosesc eufemistic termeni ca: "*naționalist*", "*de dreapta*", "*vederi anticomuniste*" etc., justificându-se, în final, într-un mod neconvingător de ce persoana în cauză a fost privată de libertate.

Lista de persoane enumerate ar fi prea lungă.

În unele cazuri chiar sunt ignorate total numele legionarilor de primă mărime.

Și noi am auzit multe voci, unele chiar ale unor vechi legionari, cu mulți ani de detenție, care au insistat ca revista noastră să nu se intituleze "*Cuvântul Legionar*", ci să se numească doar "*Cuvântul*", iar "*legionar*" să fie înlocuit, eventual, cu "*adevăr*", "*istoric*" etc. pentru că "*e prea șocant*", pentru că "*toți vor fi cu ochii pe noi*" (?), pentru că "*s-ar putea să avem neplăceri*" etc.

Însă, după cum se vede pe frontispiciul ziarului, am ignorat aceste sugestii - și credem că am procedat corect.

Cartea "*Cranii de lemn*" a lui Ionel Moța nu poate fi reeditată, întrucât cineva din familia lui se opune fără nici un motiv demn de crezare.

Versurile celui mai **mare poet legionar, RADU GYR**, au apărut în trei volume la "*Editura Marineasa*" la Timișoara în 1992 și în două volume la "*Editura Vremea*" în 1993, sub îngrijirea d-nei Simonei Popa, fiica poetului și sub îngrijirea lui Barbu Cioculescu.

Ferească Sfântul să găsești o poezie legionară în cele cinci volume!

Se află aici celebra "*Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane*", zeci de poezii cutremurătoare despre sinistrele temnițe întunecate și umede, chiar mărturii ale crezului legionar nezdruncinat al comandantului legionar Radu Gyr (cum ar fi "*Cântec de luptă*", "*Înțeleptul*"), dar nici o poezie **legionară**, nici măcar cele care puse pe note de compozitorul Nelu Mânzatu (care au devenit în scurt timp de la lansarea lor cântece cu largă audiență în rândurile maselor, datorită textului și melodiilor deosebit de izbutite).

Fără cuvântul "*legionar*"!

Ne plângeam, pe bună dreptate, înainte de 1989, că toți marii noștri clasici în frunte cu poetul național Eminescu au fost cenzurați, că nu mai existau opere **complete**, ci numai "*Opere*".

Dar în cazul de mai sus, al lui Radu Gyr, nu se poate vorbi de cenzură? Cui folosește acest **ASCUNS DUPĂ DEGET?** Din moment ce există o casetă și un CD cu aceste cântece, din moment ce ele se fredonează și azi!

Acest ascuns după deget este comparabil cu procedeul hazliu, specific struților: capul în nisip.

Reproducem o poezie de Radu Gyr mai puțin cunoscută, și ea neinclusă în volumele amintite. Sigur că din cauză că se numește "*Legionarul*"! Am găsit-o în *Revista Fundațiilor Regale* nr. 11 – nov. 1940, al cărei redactor șef era atunci Camil Petrescu.

G. Emilian

LEGIONARUL

Radu Gyr

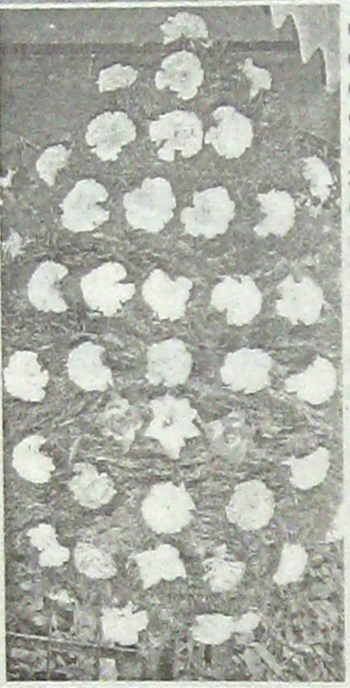
Se zvârcoleau în gropniți voievozii,
Gemeau vlădicii-n cripte, și panduri;
Ciolanele moțești trosneau sub bozii,
Zarea murea, vântul cobea, oftau păduri;
Prindeau din temelie să se miște
Parânguri și Rarăuri de granit.
Bejenii lungi și bice de restriște
Izbeau din nou în neamul oropsit
Și mi-am lipit urechea de morminte
Și-am auzit cum ouie și plâng,
Și-am ascultat în băltăreț fierbinte
Ce greu oftează codrii când se frâng;
Și-am izbucnit atunci ca o vâltoare
Învârtejit din cremene de fier...
În coaste am o pajură de soare
Pe umeri vifor duc, pe frunte cer.
Mă-nchin spre Felioare și Rovine,
Mă plec pe oseminte de rumâni,
Țărâna cnejilor o port cu mine
Și beau trecutul Țării din fântâni...
Când brațu-mi cade aprig ca o spadă
Pedepsitor de mișelie și trădări,
Senin rămân, cu fruntea pe balade,
Și pe obraz aprind lumini și zări.
Biserici noi, cu creștetul ca luna
Din mâna mea răsar ca niște crini;
Cu târnăcopul meu despic furtuna
Și cu mistria mea zidesc Destin.
Zâmbind, primesc și temniță și roată,
Mucenicia o aștept și-o cer:
În temniță Iisus mi se arată
Și-mi oblojește rănile cu cer.
Iar sângele de-mi picură pe Țară
Din fiecare strop crește-un altar.
Lerui Ler, Ler, din jertfă legionară,
Înalță, Doamne, o țară ca un har!

RECVIEM PENTRU 23 AUGUST

O ştire scurtă apărută în toată presa, în urmă cu două săptămâni, a pus pe gânduri pe cetăţeanul cu minte la cap. Anume că după 15 ani de la trecerea ei în nefiinţă, ziua de 23 august va fi din nou aniversată! Dar nu oricum, într-o sală plină de nostalgici ai comunismului, ci cu un nemaipomenit tam-tam, cu tribună oficială plină cu fel de fel de personalităţi importante din conducerea ţării, cu invitaţi din străinătate, cu o mare paradă militară, toată această ceremonie fiind transmisă de postul naţional de televiziune!

Ne-am crucit şi noi şi am recitit ştirea ce pare, pentru orice om cu bun simţ, neverosimilă, întrucât ştim ce a însemnat pentru toată ţara ziua "eliberării ţării de sub jugul fascist de către glorioasa armată sovietică"!

Să fim sinceri şi să judecăm drept actul de la 23 august 1944: războiul era pierdut pentru puterile Axei, Germania agoniza după marile înfrângeri suferite pe frontul de est, la Stalingrad şi, mai ales, în formidabila bătălie a blindatelor de la Kursk şi de la El Alemein în nordul Africii; aliaţii debarcaseră în Normandia, avioanele anglo-americane tocau zi şi noapte toate oraşele şi întreaga infrastructură de război a Germaniei.

Frontul de la Iaşi, stabilizat numai pentru patru luni, fusese spart de către puhoaiele armatei roşii, linia de disperată şi ultimă rezistenţă Focşani – Nămoloasa - Galaţi era evident inexistentă.

În faţa dezastrului iminent, mareşalul Antonescu lăsa pa alţii să negocieze condiţiile armistiţiului, făcându-se că nu-i vede, având de gând în schimb să ceară "consimţământul" lui Hitler ca România să iasă din alianţă. Supremă naivitate din partea omului cu părul roşu, întrucât nu putea fi vorba în nici un fel de trădare, din moment ce aliatul de până atunci nu mai putea face faţă hoardelor bolşevice.

Actul curajos al regelui Mihai I şi al camarilei sale de a-l aresta pe Antonescu a salvat România de la o mare catastrofă. Trebuie însă adăugat că armistiţiul declarat de Mihai la 23 august s-a încheiat, de fapt, la 12 septembrie - la Moscova (şi a fost, practic, un dictat), iar 310 000 de ostaşi români au căzut în prizonieratul armatei roşii fără a fi avut posibilitatea să tragă un glonţ (mai mult decât în faimoasele înfrângeri de la Stalingrad, Cotul Donului, Crimeea la un loc, unde pieriseră 147 000 ostaşi). Şi, în final, România a devenit tot ţară ocupată!

Ziua de 23 august 1944 a fost imediat monopolizată de către guvernul comunist al lui Petru Groza şi a devenit ziua naţională a R.P.R. şi, ulterior, a R.S.R. Rolul hotărâtor al Palatului şi al ofiţerilor români de elită a fost şters din manualele istorice, meritul revenind P.C.R. şi gărzilor "patriotice" formate în exclusivitate din muncitori şi ilegalişti. 45 de ani a fost sărbătorită cu un fast de neimaginat "ziua eliberării".

A fost piatra de temelie la tot răul care a urmat: lupta de clasă, peste un milion de arestări în rândurile populaţiei, naţionalizări de tot felul, subminarea economiei naţionale (faimoasele *Sovrom*-uri), editura "*Cartea rusă*" (care cenzura cumplit în toată mass-media), şcoli de partid şi învăţământ politic obligatoriu lunar, emisiunea "*Să învăţăm limba rusă cântând*", miniştri cu origine socială "bună", dar cu patru clase primare.

În fiecare an, sub un soare torid, nu numai în Bucureşti, dar şi în marile oraşe ale ţării, se organizau mari parade populare şi militare, la care era prezentă, în mod obligatoriu, peste un sfert din populaţia ţării. Miliarde de lei (bani de atunci!) se aruncau pe fereastră: care alegorice monumentale cu o viaţă efemeră de doar câteva ore, la care tâmplarii lucrau o lună de zile, zeci de mii de costume naţionale, alte zeci de mii pentru sportivi, flori, pancarde de mari dimensiuni cu nelipsitul grafic desenat pe ele (care vroia să demonstreze creşterea an de an a bunăstării ţării şi, implicit, a calităţii vieţii)! În dosul acestei demonstraţii uriaşe, cu tentă tot mai grotescă, de inspiraţie nord-coreeană, când numele conducătorului preamărit era alcătuit din trupurile tineretului, se ascundeau însă adevărate drame. Nimeni nu venea cu zâmbetul pe buze la această mascaradă comunistă, trezirea era la 5 dimineaţa, erai expus insolaţiei (noroc de corturile sanitare numeroase de prim ajutor înzestrate cu apă la gheaţă şi nitroglicerină pentru cardiaci). Toţi treceau în ordine prin faţa tribunelor: de la micii şoimi ai patriei, pionieri, şi până la veterani de război, privilegiul avându-l doar cei ce luptaseră pe frontul de vest!

S-au uitat oare aşa de repede aceste lucruri de către cei care pare-se că s-au gândit să tipărească pe viitor în calendare, ziua de 23 august în culoare roşie?

Şi cum, într-un acces permanent de slugărnicie, vrem să imităm pe francezi (pentru care ziua de 23 august 1944 reprezintă ziua eliberării Parisului de sub ocupaţia germană, în Paris neducându-se, ca şi în Roma, lupte de stradă, aşa cum s-au dus în Bucureşti, cu pagube inestimabile: dau un singur exemplu: distrugerea Teatrului Naţional), hop şi noi! să ne luăm după ei, mai ales că acum batem la porţile de intrare în Comunitatea Europeană!

23 august 2004 îl va vrea în centrul atenţiei pe regele Mihai. Omul pe care neocomuniştii îl numeau în 90 "*Stafia din Versoix*", ca apoi, printr-o întoarcere de 180 de grade, la începutul lunii ianuarie 2004, să-l sărbătorească şi să-l decoreze ca "*Om al anului*"! Pe ce merite - în zilele noastre - nu ştim, au nu ne vine în cap nici un lucru semnificativ făcut de el împreună cu soţia sa, Ana.

Cei care l-au alungat din ţară în dec. 1947 îl folosesc acum ca marionetă, ca om al casei, prieten la cataramă cu preşedintele şi primul ministru al ţării. Va ţine şi un discurs, îşi va autoevidenţia meritele în înfăptuirea actului de la 23 august 1944, dar firul istoriei sale aici se rupe, deoarece ulterior nu mai există nimic de consemnat la acest om.

23 august 2004 sărbătorit cu pompă se vrea a fi un recviem. Mai popular înseamnă un prohod. O sărbătorire tristă şi hulită de către întregul popor român. Dar în România, azi ţara lui Papură-Vodă, se poate întâmpla orice: chiar şi opoziţia intră de multe ori în horă şi joacă, când are interese, de-şi rupe pingelele...

Emilian Ghika

"ANUNȚ PUBLICITAR"

"Societatea multinațională <<Șorțul cu tichie>> oferă prin intermediul statului român drepturi și libertăți infinite tuturor borfașilor, domnilor-domnișoare, mahalagiilor și cetățenilor de cea mai slabă morală. Statul român făgăduiește acestor categorii o cât mai rapidă intrare în drepturi, fără a condiționa vreo obligație a cetățeanului față de el, statul. Doritorii se pot adresa Centrului guvernamental de pervertire a moralității naționale!"

Cam așa ar suna cu adevărat noua politică românească ce prevede interdicția discriminării pentru anumite categorii sociale.

Mă voi referi doar la două dintre aceste categorii, și anume: **persoanele cu alte orientări sexuale și etnicii țigani** (sau, mai bine zis, recidiviștii acestei etnii).

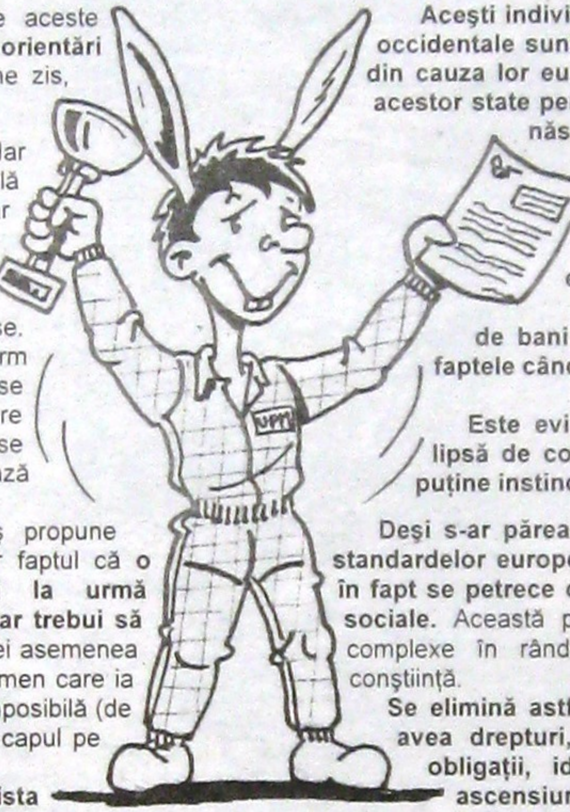
Credincioși - nu însă desăvârșiți - dar cât să păstreze o oarecare morală creștină, românii acționează protestatar atunci când se produce o dereglare a orientării sexuale. Este un fel de apărare instinctuală în fața unui "nou" care nu oferă perspective prea frumoase. Se aplică, dealtfel, și principiul conform căruia orice organism încearcă să se elibereze de corpurile străine care amenință cu boala. Statul român se opune, de fapt, orientării ce caracterizează întreaga populație românească.

Nu vreau să se înțeleagă că aș propune exterminarea acestei categorii, ci doar faptul că o **legislație morală, creștină (până la urmă majoritatea populației este creștină) ar trebui să interzică aceste practici.** Aplicarea unei asemenea legislații ar avea rol să limiteze un fenomen care ia amploare, pentru că stoparea lui este imposibilă (de acest lucru este conștient orice om cu capul pe umeri).

Homosexuali au fost și vor exista întotdeauna.

Aceasta însă nu ne constrânge să-i transformăm în egalii noștri pentru simplul fapt că ei sunt anormali prin însăși voința lor, sunt o abatere de la natură în mod intenționat - și nu accidental.

Ceea ce ne impune astăzi conducerea statului, dacă o putem numi așa (aș numi-o mai degrabă ca o șleahtă de maimuțoi, slugi ai unor înfometați de putere), este un amestec între moral și imoral, între conștiință și prostie avansată și nevindecabilă.

Acești indivizi care sunt respinși categoric din statele occidentale sunt acceptați cu onoare în statul român. Iar din cauza lor eu, ca român, sunt discriminat de cetățenii acestor state pentru simplul fapt că acești nenorociți s-au născut pe meleaguri românești. Așadar dacă occidentul mă discriminează fără să am vreo vină, eu de ce nu i-aș discrimina pe acești indivizi care au totuși, nu au o vină, ci infinit mai multe, ca pe niște exemplare inferioare ale neamului lor.

De fapt ei reprezintă "elita" producătoare de bani pentru cei ce conduc. Ce mai contează faptele când banii apar ca din cer! Din nou un paradox.

Este evident că statul român suferă de o acută lipsă de conducători cu mai multă logică și cu mai puține instincte primitive.

Deși s-ar părea că statul român încearcă să se alinieze standardelor europene în ceea ce privește drepturile omului, în fapt se petrece o politică expresă de inversare a valorilor sociale. Această politică are ca scop crearea unor anumite complexe în rândurile populației care posedă o oarecare conștiință.

Se elimină astfel din mințile noastre ideea că, pentru a avea drepturi, un cetățean trebuie să aibă mai întâi obligații, idee fundamentală care a stat la baza ascensiunii tuturor statelor civilizate.

Punând "pe tapet" aceste categorii non-umane se umbrește adevărata speranță de înflorire: tineretul - veșnic batjocorit și umilit, trimis prin Spania la "căpșunărit" sau chiar ținut în țară pe un post cât mai întunecat care să-l stoarcă de toată energia unei eventuale răzvrătiri împotriva sistemului.

Încercând să expun prin cele două probleme, nu numai concepția mea, ci însăși concepția poporului român, am vrut să scot la iveală politica intenționat defectuoasă pe care guvernanții și majoritatea parlamentarilor o duc.

În ceea ce privește discriminarea etnicilor țigani, așa cum am spus într-un număr precedent, **reprezentanții adevărați ai acestei etnii sunt aceia care încearcă să se integreze în societate** aducându-i acesteia un plus de energie, muncă și valoare intelectuală. Se poate deci lesne observa că o **astfel de lege nu are nici o valoare pentru aceștia încât ei știu să se apere cu propriile lor realizări,** iar **actul legislativ se dovedește a fi în fapt o ocrotire a paraziților acestui neam care însumează cea mai mare parte a infracționalității românești.**

Ce ne facem însă cu acești răufăcători care calcă în picioare orice urmă de conștiință, conducându-se în viață după principiul primitiv: *"Ce-i al tău va fi al meu"*? Acești indivizi, numiți pe larg de societatea românească "borfași", refuză să se conducă în viață după o oarecare demnitate umană. Incapabili de a urma căile normale de ascensiune pe scara socială, adică prin muncă și/sau studiu, și mai ales învățați din copilărie tainele ascunse ale ticăloșiei, acești indivizi ajung să-i stăpânească pe ceilalți prin simpla putere a banului obținut prin activități la fel de ticăloase: prostituție, droguri, cămătărie și alte bișnițării.

Și dacă lumina vine de la răsărit, cu siguranță speranța vine de la noi înșine și de la Dumnezeu.

Impulsionând tineretul să se dezvețe de anumite apucături nesănătoase și făcându-l să cerceteze, să înțeleagă și să aplice principiul meritului bazat pe muncă, **Mișcarea Legionară vrea o adevărată ierarhie socială. O ierarhie bazată nu pe portofel sau pe rudenie, ci pe propria <u>muncă depusă în folosul tuturor - pentru folosul propriu</u>.**

Să ne facem demni de cei ce-au reprezentat ceva pentru neamul românesc și să încetăm cu lingușeala pe la porțile celor mai mari. **Să ne păstrăm conștiința ca neam viteaz și demn în fața lui Dumnezeu și a celorlalți.**

Luptați cu toții pentru ca pământul acesta să fie ce a fost în vremuri de glorie!

Trăiască Legiunea și Căpitanul!

Ștefan Buzescu

18 ani

GÂNDURI ŞI OPINII DESPRE STOPAREA GENOCIDULUI POPORULUI ROMÂN

Citesc de puţină vreme, cu interes, revista ce o editaţi, motivat de nevoia de cunoaştere – de la sursă - a ideologiei şi a acţiunilor Mişcării legionare (pe care n-am cunoscut-o - nicicum şi niciodată --în forma sa autentică), revistă care m-a surprins plăcut; m-a impresionat istoria Mişcării şi calităţile oamenilor săi; mărturisesc că am remarcat totodată rigoarea, limbajul concis şi convingător al relatărilor.

Cuprins de deznădejdea generală, fac parte dintre cei care îşi pun zilnic, cu insistenţă, întrebarea - deloc retorică : *"Românie, încotro !?"*

Răspunsul meu (şi totodată rugămintea mea), ca alergător în ştafeta generaţiilor, aflat acum pe ultima turnantă înaintea predării ştafetei noii generaţii, este să-mi permiteţi să prezint iniţiative-gânduri personale care să sensibilizeze societatea civilă pentru mi se alătura, pentru ca împreună să participăm activ la acţiunile subscrise proiectului general *"Mişcarea Renaşterii Neamului"*.

Români, doar împreună vom reuşi!

La aceste soluţii cu caracter general am în proiect şi soluţii cu caracter special pentru diferite categorii (tineret, pensionari etc.) pe care sper să le prezint cât de curând.

Pentru cunoaşterea şi implicarea "cetăţii" în realizarea întregului proiect, vă rog să-mi permiteţi să încep, prezentând unele soluţii, vizând ameliorarea tristei noastre existenţe.

"VIAŢA NOASTRĂ CEA DE TOATE ZILELE"

Constatând scăderea continuă a populaţiei - prima în istoria noastră - cauzată de politicile diletant-clientelare, sunt încredinţat că 2004 poate fi "marea cotitură", dacă ne decidem să susţinem:

1. 0 declaraţie - prin referendum - că România este un STAT NAŢIONAL UNITAR ROMÂN - întregit la 1.12.1918 - şi că în veci nu va renunţa la teritoriile şi populaţiile acum vremelnic ocupate.

2. **Solidarizarea şi conştientizarea** celor mulţi, ce produc efectiv / au produs sau vor produce / bunurile materiale şi valorile spirituale (a intelectualilor, a ţăranilor, a muncitorilor, a tuturor celor ce trăiesc din vânzarea propriei capacităţi de muncă - salariaţi = "plebei"), că toţi aceştia (am în vedere toţi românii trăitori pe glob) reprezintă forţa majorităţii. Iată de ce vă adresăm chemarea neamului, la vremuri de restrişte: "ROMÂNI DE PRETUTINDENI, IUBIŢI-VA, UNIŢI-VĂ în cuget şi fapte! "

3. **Rezultatele alegerilor locale - corectate cu cifra votanţilor, cca. 50% - conduc la constatarea că 50% din populaţia matură nu mai are încredere în partide şi că practic trăim într-o falsă democraţie: majoritatea se află sub comanda MINORITĂŢII!**

"Patria este poporul, iar nu tagma jefuitorilor!"

In consecinţă, ar trebui ca viitoarele alegeri parlamentare să valideze noua gândire a comunităţii, adică să propună şi aleagă doar candidaţi independenţi, selectaţi pe criterii profesionale şi morale.

4. Legea partidelor şi alegerilor să fie modificată în sensul: parlament unicameral, cu 151 parlamentari aleşi prin vot uninominal; să se interzică finanţarea campaniilor şi funcţionarea partidelor din banii publici; fără partide reprezentând etnii; în Parlament şi structurile de decizie să fie aprox.10% români din diasporă; Parlamentul să simplifice guvernul şi structurile sale, reducând numărul în limita unui buget de max. 40 % din cheltuielile actuale.

5. Şcoala şi răspunderile sale (incluzând şi pe cele conexe), să fie reformate ţinând seama şi de tradiţiile perene ale şcolii româneşti, prima ţintă fiind eradicarea analfabetismului şi educaţia morală;

6. Biserica şi clerul să devină şcoală a Decalogului, temelie şi exemplu de dăruire şi instruire spirituală, creştină şi civică, nemotivată de foloase materiale (sub sancţiune);

7. Familia să redevină leagănul şi garantul sănătăţii fizice şi spirituale a copiilor şi susţinător real al sporului firesc al populaţiei;

8. Armata să fie scutul tradiţional al gliei strămoşeşti, să aibă misiuni de apărare, să nu se amestece în treburile altor state;

9. Siguranţa cetăţeanului şi a bunurilor sale - garantată de legi aspre aplicate operativ - în termene precise, tribunale cu juraţi sau asesori;

10. Epurarea imediată a structurilor guvernamentale de nonvalori (corupţi, oportunişti, lichele, impostori, trântori, hoţi, mincinoşi, nepoţi etc.), şi de "foşti";

11. **Instituirea stării de austeritate reală**, comportamentală şi de cheltuieli bugetare (echitabil între "opincă" şi "vlădică"); stoparea plăţii nemuncii sau ineficientei manageriale dovedite;

12. În regim de urgenţă să se promoveze şi să se aplice legi-reglementări precum:

a. Actualizarea Legii pentru **controlul tuturor averilor şi confiscarea celor ilicite;**

b. Reactualizarea Legii subminării economiei naţionale; judecarea de urgenţă, în stare de arest, a celor ce au dus la distrugerea economiei naţionale şi falimentarea economiilor populaţiei;

c. Executarea silită a marilor datornici la preţuri actualizate, odată cu înfiinţarea "puşcăriei datornicilor"; simultan, scoaterea acestora şi interzicerea de a mai participa la viaţa publică;

d. Legea echităţii salariale - grilă unică, scară 1 ... 4 (bugetari şi societăţi comerciale cu capital majoritar de stat);

13. **Stoparea exporturilor de materii prime (lemn etc.) şi a importurilor de consum (categoria "lux");**

14. Stoparea şi reaprobarea nominal, prin referendum, şi apoi control permanent, în cazul investiţiilor de interes naţional şi a celor susţinute din banii publici cu valori de peste câteva sute de mii de euro;

15. **Anularea legilor ca acordă favoruri unor minorităţi**; limba română să fie relegiferată ca singura oficială şi obligatorie în administraţie, instituţii, învăţământ de stat;

16. **Prioritate absolută politicilor naţionale** (reluare: *"prin noi înşine!"*), iar UE să devină o necesitate selectivă, acceptată prin referendum pentru fiecare din capitolele negociate;

17. Guvernul să publice trimestrial un **raport detaliat privind starea naţiunii, pe baza unei scheme-grile** supuse dezbaterii publice. Distinct, un raport al Justiţiei cu hotărârile definitive în toate cazurile notorii;

18. Dezinformarea, minciuna, demagogia, raportările trucate, angajamentele publice neonorate, tehnica amânărilor, legile confuze, **să se constituie în delicte penale pentru autori**.

Aristide Buzuloiu

PE DRUMUL CREDINŢEI LEGIONARE

Constantin Papanace, comandant legionar

- document inedit din arhiva fam. Papanace -

Răul fundamental de care suferă societatea românească a fost precis diagnosticat de Căpitan: **Înainte de a fi o criză economică, financiară, socială, este o criză morală.**

Nici una din aceste crize nu se poate soluţiona dacă în prealabil nu se remediază criza morală.

Concepţia Căpitanului purcede la o **adâncă prelucrare a sufletului românesc pentru a-l purifica de toată zgura sedimentată de veacurile triste ale împilării, şi ale iobăgiei, şi a reda naţiei respiraţia istorică.**

Crearea a cât mai multe elemente de caracter care să formeze elita conducătoare, şi ridicarea morală a maselor, aşa cum făcuse cu două milenii în urmă marele rege Burebista, era singura soluţie de a remedia din rădăcină toate cauzele răului în care se zbate neputincioasă societatea românească.

Căci este pe deplin verificat că orice plan de înfăptuire, oricât de genial ar fi conceput, el riscă să rămâne infructuos atâta timp cât va fi dat să-l aplice oameni incorecţi, egoişti sau lipsiţi de caracter.

Aşadar, **pentru societatea românească criza morală nu este un simplu deziderat de "moralism", ci este o premiză de vitală politică <u>realistă</u>.** Numai ea poate scoate - cum am spus - neamul românesc din marasmul moral şi material în care a fost aruncat.

Secând miasmele cuibărite în sufletul nostru, luăm în mod definitiv orice posibilitate a agenţilor patogeni - externi - să prospere în sânul naţiei, şi să o ameninţe cu descompunerea.

Aşa cum este concepţia şi arhitectura educaţiei Căpitanului, poate face să dispară toate acele secături şi pişicheri cultivate de politicianism în toate sectoarele vieţii publice româneşti. **Ea dă putinţă de a creşte generaţii de adevăraţi Arhangheli, care să înfrângă puterea răului şi să dea pe plan spiritual o mare misiune neamului românesc.**

Acest lucru l-a intuit instinctiv neamul românesc (şi chiar alte neamuri străine). De aceea adeziunea, după ce a rupt zăgazul scepticismului caracteristic popoarelor care au suferit împilări, a devenit masivă, iar ascensiunea Mişcării, vertiginoasă.

Toate prigoanele dezlănţuite de cei stăpâniţi de duhul rău, sau de duşmanii neamului nostru, nu au putut înăbuşi această creştere tumultuoasă. *"Duşmanii noştri nu pot omorî atâţia câţi suntem în stare să murim"*. Şi tragicele represiuni care au urmat au verificat acest adevăr.

Dar şi duşmanii noştri de moarte au tras învăţăminte. Ei şi-au amintit poate de spusa Căpitanului că *"o mişcare ca orişice organism nu moare din motive exterioară, accidentale, ci din cauza propriilor sale toxine."*

Pentru aceia care şi-au schimbat tactica, noul lor plan a fost să inoculeze, prin agenţi provocatori strecuraţi în Mişcare sau prin promovarea elementelor incapabile dar ambiţioase, asemenea toxine.

Sunt indicii din ce în ce mai multe, care vor fi semnalate la momentul oportun, că anumite forţe oculte, după ce s-au convins că nu pot zdrobi Mişcarea prin prigoană exterioară, care avea efectul mai mult să o întărească, au recurs la agenţii acoperiţi, ca să o pervertească din interior.

Şi pentru ca această acţiune trădătoare să şi-o camufleze mai bine, se invocă un aşa-zis realism pe baza căruia se încearcă surparea, rând pe rând, a principiilor de bază ale Mişcării, care constituie izvorul permanent de forţă invincibilă - atât pe plan spiritual, cât şi pe plan politic.

În fond, toată această acţiune nu este decât o diversiune menită să servească pentru camuflarea turpitudinii celor incorecţi sau prostituarea celor naivi, clătinând în mod iremediabil orice încredere în valorile morale ale naţiei şi a posibilităţilor de renaştere.

Este necesar însă să subliniem că în locul acelui năzdrăvan cu înfăţişarea de Arhanghel, cu *"piept călit de fier şi sufletul de crin"*, s-a încercat promovarea omului secătură, pişicher, meschin, laş şi incorect, care se pretează la orice şi îşi vinde sufletul Satanei. <u>Expresia tipică a acestei decadente a fost a aşa-zisului guvern naţional de la Viena</u> care slugărea în mod dezgustător pe stăpânii de atunci pentru a obţine, odată cu dispreţul lor, şi libertatea de a prigoni pe toţi aceia care înţelegeau să sufere pentru o demnă ţinută legionară.

În decursul veacurilor de împilare, mulţi creştini din Balcani, pentru a scăpa de presiunea terorii turceşti sau pentru a-şi salva situaţia şi a obţine avantaje materiale, îşi renegau credinţa, turcindu-se.

Neamul românesc nu a cunoscut această dezonoare, fiindcă strămoşii noştri au avut dârzenia şi energia de a-şi apăra credinţa.

Dacă ar fi fost oameni de speţa celor amintiţi mai sus, desigur nu am fi existat astăzi, ca neam. Adevărata istorie care să facă cinste unui neam nu se face cu asemenea "şmecheri" care ştiu să se învârtească după cum suflă vântul intereselor lor politice.

Spunea un filosof antic: *"Mai bine să mergi la braţ cu vremurile, decât să te laşi târât de ele"*. **Totuşi există o limită de adaptare: în nici un caz ea nu poate să însemne prostituarea.**

Tendinţa de politicianizare a Mişcării nu dovedeşte însă decât lipsa de caracter, de credinţă, de forţă morală şi chiar de inteligenţă. Ea nu numai că nu a adus nici un folos politic de conjunctură, dar, dimpotrivă, a făcut să fie ratate anumite momente în care să putem rezolva probleme vitale pentru neamul românesc.

Politicianizarea, mai ales făcută sub egida unor *"capete necoapte"*, nu putea decât să transforme Mişcarea într-un instrument care să servească scopuri contrare celor pentru care a fost creată.

Este clar deci că cei care au înlesnit asasinarea fizică a Căpitanului încearcă acum şi asasinarea morală. Dar aceasta nu se va întâmpla, căci stă de veghe credinţa cât un munte a adevăraţilor legionari.

Aşadar, noi încercăm marea durere, poate cea mai mare dintre toate, de a vedea oameni care au stat sau au crescut în rândurile noastre, alunecând şi degradându-se în mod iremediabil. Pata aruncată de ei cu greu se va şterge de pe onoarea Mişcării şi a neamului care i-a dat. Dar nu trebuie să disperăm.

Până la sfârşit, lumina orbitoare a binelui va risipi din sufletele rătăcite întunericul răului. Oricât ar părea neprielnică conjunctura politică, idealurile formulate de Căpitan vor trăi şi se vor afirma.

Doctrina Mişcării Legionare nu este depăşită de evenimente. Dimpotrivă, se poate spune că epoca care se deschide o face mai actuală, şi mult mai necesară, pentru echilibrul şi calităţile ei creatoare.

Depinde de vrednicia generaţiei actuale dacă această doctrină, cu mult superioară prin spiritualitatea de care este animată, faţă de celelalte doctrine politice, va fi valorificată acum.

Se înţelege că orice acţiune politică va trebui concepută în aceeaşi esenţă, dar pe un fundament care să prezinte interes şi în angrenajul internaţional.

Aşadar, rămânând fideli crezului legionar, aşa cum ne-am legat prin jurămintele faţă de Căpitan, **departe de a deveni**

anacronici, ne aşezăm tocmai în inima realităţilor permanente, care ne asigură poziţie proprie, şi ne fereşte de a deveni simple instrumente de manevră în mâinile unor forţe ostile intereselor vitale româneşti.

Dar chiar dacă noua conjunctură politică ar face imposibilă orice afirmare a crezului nostru, totuşi nu putem să-l renegăm. Ne leagă de acest crez atâtea dragi morminte, de martiri pe care nu le putem uita.

Şi apoi, măreţia oamenilor se poate vedea mai bine în zilele de înfrângeri, decât în acelea norocoase.

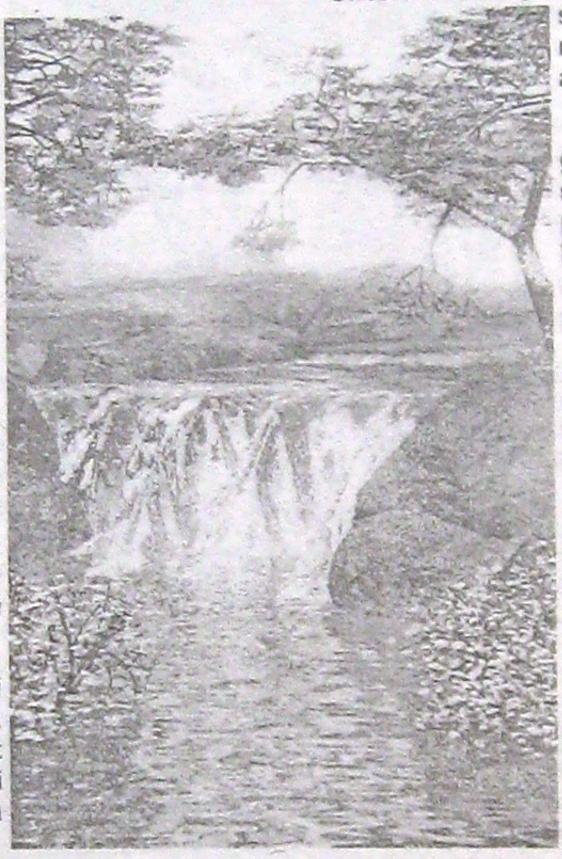
Numai în felul acesta ne putem onora pe noi, Mişcarea care ne-a format, şi neamul din care facem parte. Numai aşa putem trezi stima duşmanilor celor mai înverşunaţi, dar care ştiu ce înseamnă un crez. De aceea, mai mult decât o problemă de natură politică, este pentru noi o problemă de onoare.

Abia acum se va putea vedea mai bine cine a fost sincer când a intrat în Mişcarea Legionară, şi cine a simulat crezul legionar atunci când surâdeau perspectivele de a ajunge la putere.

Cine are tăria sufletească să-l ducă mai departe, peste mlaştina deznădejdii, şi cine, împotmolindu-se în această mlaştină, este gate să-l traficheze sub diferite pretexte.

Cu cât renegările sunt mai multe, cu atât mai integrală trebuie făcută mărturisirea credinţei Căpitanului, aşa cum o stabileşte jurământul Moţa - Marin. Diferitele carii ale îndoielilor strecurate perfid în aceşti ultimi ani de agenţii provocatori furişaţi în sânul Mişcării trebuie smulse radical. O neţărmurită încredere trebuie să ne anime căci, cum spune Ionel Moţa, "*forţa în slujba căreia suntem, este eternă, invincibilă*".

Poate vor fi puţini aceea care vor reuşi să străbată "mlaştina deznădejdii" şi să rămână crezului pentru care s-au jertfit Căpitanul şi toţi martirii noştri; dar vor fi aleşi, şi ei vor avea la spatele lor toată forţa celor jertfiţi.

Ei vor fi purtătorii făcliei care va arde la Icoană. De aci se vor aprinde sfintele torţe ale luminii care vor risipi întunericul care astăzi copleşeşte neamul nostru.

Noi credem că într-o zi sufletele martirilor noştri vor face să se căiască amar toţi cei de bună credinţă rătăcită sau induşi în eroare, iar Sf. Arhanghel Mihail, protectorul Legiunii, va fulgera pe toţi cei răi care uneltesc împotriva Căpitanului.

Să luăm aminte un lucru: toate eforturile forţelor oculte satanice care cariază Mişcarea din interior sunt concentrate pentru a deruta elementele tinere de la Icoana Căpitanului, punând în circulaţie mituri false şi artificiale (mitul fostului Comandant). Se încercă, prin asemenea diversiune, să întoarcă tactica, cu speranţa de a priva Mişcarea de elementele tinere, făcând-o să slăbească prin inaniţie. Încercări zadarnice!

Oricâte eforturi şi diversiuni ar face, nu vor reuşi căci, până la sfârşit, **curăţenia sufletească a celor tineri năzuind spre un ţel curat cu care au afinităţi organice, va ieşi biruitoare.**

Dar chiar dacă, prin absurd, o întreagă generaţie s-ar degrada, pervertindu-se şi satanizându-se, totuşi flacăra credinţei pure trebuie purtată nestinsă şi încredinţată generaţiilor vrednice care în mod sigur vor veni. Aceasta este poziţia pe care stăm neclintiţi.

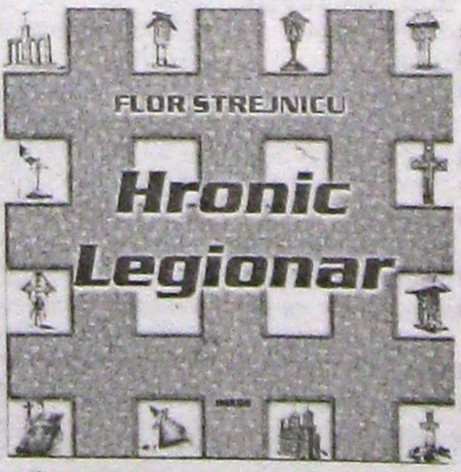
Afirmăm idealurile formulate de Căpitan, fără compromis şi fără tranzacţie, fiindcă credem în puterea luminii şi a adevărului.

De gardă în jurul Icoanei Sf. Arhanghel Mihail, şi a Căpitanului, se poate spune, ca acum două decenii, "*să stea cei ce cred nelimitat, să plece afară toţi cei care au îndoieli*". Şi în sufletele tuturora să răsune astăzi ca şi altădată, în momente de crâncenă furtună, cuvintele de foc ale Căpitanului: "legionari de prin munţi, dealuri, şi câmpii, să credeţi în biruinţa legionară, pe care nici o forţă din lume, şi nici o uneltire, nu o poate înăbuşi".

NOTA REDACŢIEI: *"AMIN!"*

***

"Hronic Legionar" - August -

1919 – înfiinţarea, la Iaşi, a ***Gărzii Conştiinţei Naţionale*** conduse de muncitorul Const. Pancu, în rândurile căreia a luptat şi tânărul student de atunci, Corneliu Zelea Codreanu (9 aug.)

1923 – primul Congres al conducătorilor Mişcării Studenţeşti, la Iaşi, prezidat de Corneliu Z. Codreanu şi Ionel Moţa (22 – 25 aug.)

1924 – logodna lui Corneliu Zelea Codreanu cu Elena Ilinoiu, la cărămidăria din Ungheni (10 aug.)

1927 – apare (la Iaşi) **primul număr din *"Pământul strămoşesc"* (revista** bilunară a **Legiunii)**; tipărirea se făcea la Orăştie, la tipografia protopopului Ioan Moţa, tatăl lui Ionel Moţa (1 aug.)

- căsătoria lui Ionel Moţa cu Iridenta Z. Codreanu, sora Căpitanului, la Mănăstirea Neamţului (18 aug.)

1931 – Mişcarea Legionară participă la alegerile parţiale din jud. Neamţ, **Căpitanul fiind ales deputat în Parlamentul ţării** (31 aug.)

1933 – înfiinţarea **taberei legionare din Bucureştii Noi pentru construirea renumitei Casei Verzi** (4 aug.)

1934 – la sfârşit **tabăra legionară de muncă din Giuleşti** unde **se fabricaseră 80 000 cărămizi; autorităţile au închis tabăra** şi au confiscat cărămizile, **fără nici un temei legal** (17 aug.)

1935 – înfiinţarea **taberei legionare de muncă** Iancu Flondor la **Storojineţ (Basarabia)**, unde s-au **fabricat 30 000 cărămizi pentru construirea casei legionare** (1 aug.)

- deschiderea **taberei de muncă de la Baciu, jud. Braşov, unde legionarii au reparat o biserică** (9 aug.)

- **tabăra legionară de la Nicoreşti (Tecuci)**, în care legionarii **au fabricat 30 000 cărămizi pentru construirea casei legionare** (12 aug.)

- finalizarea **taberei de muncă de la Drăgăşani**, unde legionarii **au fabricat cărămizi pentru construirea catedralei** (14 aug.)

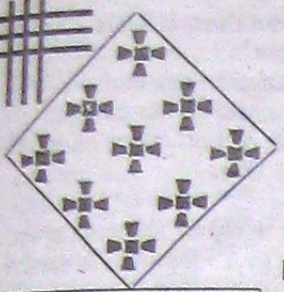
- apariţia, la Cernăuţi, a revistei "*Iconar*" (15 aug.) -

- legionarii ridică o **troiţă la Buşteni** în memoria studentului Virgil teodorescu, împuşcat pe la spate de autorităţi în timp ce lipea afişe electorale pentru Legiune (17 aug.)

1949 –este condamnat la moarte de regimul comunist şi executat un grup de luptători în munţi, printre care şi Vernichescu, cel care îşi trădase camarazii în 1923 şi fusese rănit prin împuşcare de Ionel Moţa (2 aug.)

Interviu

UN FRATE DE CRUCE:
dr. Gheorghe Nițulescu

Însemnul absolventului FDC

Mulți legionari din vremea Căpitanului au trecut prin viață neștiuți. Ei, modești, tăcuți, n-au vorbit prea mult despre activitatea lor; tinerii, din discreție, nu i-au "descusut", și astfel s-au pierdut multe amintiri valoroase din anii de glorie ai Legiunii. De aceea prezentăm, uneori, interviuri cu supraviețuitorii de atunci.

Pe doctorul Gheorghe Nițulescu, acest bunic blând, cald și luminos ca o zi de primăvară, sobru și echilibrat, am bucuria să-l văd mereu la sediul nostru.

Întotdeauna modest, dăruindu-ți cu aerul că el a primit un dar. Mai mult tăcut, este ceea ce numim în mod curent un "înțelept". Privește cu niște ochi care spun mai mult decât ar putea cuvintele. Trebuie doar să te uiți în ochii lui și înțelegi imediat ce gândește, pentru că ochii lui sunt într-adevăr fereastra sufletului, iar prin această fereastră vezi o priveliște minunată: un suflet întreg, nealterat, așa cum l-a construit Dumnezeu. Și totuși, ochii lui sunt niște raze Roentgen cărora nimic nu le scapă.

Ziua în care l-am cunoscut mi-a rămas întipărită și acum în minte. Era o după amiază toridă de iulie: un soare arzător înmuiase asfaltul care dogorea ca un imens cuptor încins. După o zi de muncă și participarea la o conferință la sala "Arcub", mă îndreptam spre stația de tramvai împreună cu câțiva camarazi (mai mult ne târâiam). **Doctorul Nițulescu**, care fusese și el în sală, ne-a ajuns din urmă și s-a alăturat grupului nostru. Se vedea tramvaiul venind (până la stație mai erau aprox. 50 metri). Doctorul a avut destul timp să ne strângă mâinile tuturor, să sprinteze fulgerător și ... să se urce în tramvai! Noi, mai tineri cu jumătate de secol, am rămas uitându-ne după el!

"Grozavi frați de Cruce au crescut în vremea Căpitanului!" ne-am spus, privindu-ne.

De atunci am avut mereu prilejul să repetăm aceste cuvinte.

La 85 de ani, doctorul Nițulescu este ca o scânteie mocnind în jar, un luptător neobosit în slujba idealului de o viață, *"un bătrân tânăr"* (vorba gen. Cantacuzino-Grănicerul). De când ne-am cunoscut ne stă mereu alături, atent la orice lucru cu care ne-ar putea ajuta, deși are în grijă un nepoțel tare neastâmpărat care îi solicită mult timp și energie.

Dr. Gh. Nițulescu (stânga) *alături de regretatul comandant legionar* **dr. I. Zeana**

E mereu prezent și activ la toate acțiunile noastre, ne descrețește frunțile cu povestioare cu tâlc, face de gardă la sediu, se deplasează prin București împărțind revista noastră, iar de câte ori pleacă în Ardeal, la prieteni, ia și un teanc de reviste cu el. Niciodată nu pierde nici o ocazie de a face propagandă pentru Legiune. Se roagă pentru noi, plânge cu noi, se bucură cu noi. Donează mereu sume mari din modesta pensie de intelectual român, neacceptând niciodată un refuz. S-a cocoțat chiar pe o scară, ajutând la vopsitul ferestrelor sediului.

Și de fiecare dată când îi mulțumim, se uită lung la noi: *"Dar n-am făcut nimic! Râdeți de mine?!"*

Este exact așa cum mi-am imaginat că trebuie să fie un frate de Cruce atunci când am citit cartea scrisă de șeful Frăției de Cruce pe țară, marele pedagog Gheorghe Istrate.

Dar fostul frate de Cruce este acum și **senator legionar** - pentru credința neclintită și pentru că orice sfat al lui reflectă duhul Căpitanului. Și aici, doctorul Nițulescu s-a dovedit a fi un real sprijin.

Mă opresc, pentru ca, excesiv de modest cum îl știu, să nu-mi reproșeze că am scris "prea mult" despre el.

- D-le doctor, când și, mai ales, de ce ați intrat în Frăția de Cruce?

Fratele de Cruce Gh. Nițulescu

- La prima parte a întrebării – "când" – e cel mai ușor de răspuns: în 1936, pe când eram elev în clasa a VI-a la Seminarul pedagogic *"Titu Maiorescu"*. Șeful *Frăției de Cruce* pe liceu era un coleg mai mare cu un an, Griguță Grigorescu.

La a doua parte – "de ce" - e mult mai greu de răspuns.

Știi, mie nu mi-au plăcut uniformele, deci nu uniforma m-a atras. Singura profesie pe care nu o doream, de mic, era cea de militar. Rigoarea nu era, pe vremea aceea, adecvată firii mele. De fapt, nu-mi doream nici preoția pentru că mă gândeam ce răspundere voi avea în fața lui Dumnezeu dacă din nepriceperea mea voi pierde suflete de credincioși sau nu voi reuși să îndrept păcătoșii veniți la mine. Dar asta e doar o paranteză.

Revenind, mi-e greu să precizez: așa am simțit, pur și simplu. Atunci n-am stat să analizez. Acum, după ani, îmi dau seama că au concurat mai multe: îi văzusem pe legionari la sediul din Gutenberg și îmi rămăseseră în suflet. Radiau forță, omenie, erau gravi și luminoși și creau certitudinea că aveau "ceva" al lor pe care nu-l putea nimeni atinge, dar pe care erau dispuși să-l împărtășească lumii întregi. Colegul meu de bancă îmi povestise despre lupta și idealurile legionare (am aflat apoi că era deja frate de Cruce).

Pe Căpitan l-am văzut tot în 1936, la Gutenberg. Mă cățărasem pe gardul de vis a vis ca să văd mai bine. Era urcat pe o înălțime ca să pună ceva la clădirea care se construia lângă vechiul sediu. Arăta exact cum îmi imaginam eu că trebuia să fi arătat Iisus pe munte... Mai mult de atât nici nu are sens să spun!

- Ca frate de Cruce la ce activitate mai importantă ați participat?

- Toate activitățile erau importante, inclusiv ședințele obișnuite care erau de **educație** – pentru că noi, frații de Cruce urma să fim legionarii de mâine. Să enumăr, foarte pe scurt, câte ceva: fratele de Cruce trebuia să fie, în primul rând, bun la învățătură (de fapt, acesta era unul dintre criteriile inițiale de selecție). Dacă vreun frate de Cruce rămânea în urmă la carte, era mustrat și ajutat. Apoi fratele de Cruce trebuia să fie corect, cumpătat, altruist, conștient de micile sale responsabilități. Fiecare trebuia să pună deoparte, pentru Legiune, a 40-a parte din banii lui de buzunar pe ziua respectivă. Se punea foarte mult accent pe sentimentul de onoare, pe sinceritate, pe dreptate. Apoi învățam să prețuim istoria de lupte a românilor, să ne ajutăm între noi și să-i ajutăm pe cei aflați în nevoie. Ar fi multe de spus, dar rezum: tot ceea ce am învățat în Frăția de Cruce mi-a fost de un real ajutor mai târziu, completând în mod fericit educația de acasă și de la școală. Așa ar trebui educați și puștii de azi.

Aș vrea, totuși, să povestesc **despre lucrul la construcția Casei Verzi**. Era în vara lui 1936 și venisem și noi, frații de Cruce, să ajutăm.

Într-o zi, din senin, au năvălit câțiva jandarmi și ne-au dus în pumni și palme la "arest", la postul de jandarmi de la Băneasa.

Acolo ne-a anchetat șeful de post, plutonierul Sârbu (asasinul de mai târziu al Căpitanului), din "zelul" căruia se făcuse descinderea. Vroia să știe nume din Frăția de Cruce. Printre multe altele, ne-a declarat cu un rictus feroce pe care nu-l pot uita: *"Dacă aș afla că fiul meu este legionar, cu mâna mea l-aș împușca!"*

Când am aflat, în 1940, cine comisese oribilul asasinat din pădurea Tâncăbeşti, mi-am dat seama că asasinii fuseseră aleşi "pe sprânceană". Nu oricine s-ar fi putut supune ordinului de a strangula noaptea oameni în schimbul unor amărâţi de bani!

Despre ceea ce s-a întâmplat în **ian. 1941** nu merită să povestesc prea mult.

Eram acum legionar, la Sibiu, student la Medicină (Facultatea din Cluj se mutase la Sibiu în urma cedării Transilvaniei).

Studentul legionar Gh. Niţulescu

Îţi spun doar că am fost la Prefectura judeţului Sibiu, împreună cu ceilalţi camarazi, chemaţi cu ordin, s-o "apărăm" – cu câteva pistoale şi ... petarde! Se anunţa că o parte a armatei trecuse de partea legionarilor, că gen. Dragalina în fruntea corpului lui de armată se îndrepta spre Bucureşti pentru a lupta alături de legionari etc.

Mă gândesc cu mintea de acum: ce război civil, război între corpurile armatei române, asta vroia să producă Sima, numai să rămână el la guvern!

Mişcarea Legionară era subordonată legilor divine, neamului românesc şi ţării, dar Sima a reuşit (din fericire, pentru scurt timp!) răsturnarea valorilor.

Scuzele (minciunile) lui Sima, că n-a dat ordin, că totul s-a întâmplat "peste capul lui" (necopt şi pervers!) sunt caraghioase: păi de asta era el şeful Legiunii, ca să nu dea ordine?! Hai să zicem c-ar fi aşa; apoi, dacă nu era în stare să conducă, de ce n-a renunţat la şefie? Şi dacă se gândeşte cineva la "moment de derută" se înşeală amarnic: prin definiţie, un "moment" nu poate ţine două zile – cât a durat rebeliunea! Trebuia să se trezească şi să ordone încetarea, dar el şi-a jucat cartea până în ultima clipă, cu preţul distrugerii Mişcării! După ani, în loc să recunoască şi să se căiască, el necheza şi dădea din copite. Numai atât de-ar fi, şi ajunge!

Compătimesc un fost camarad, medic reputat, totuşi, care e simist, săracul! Nici acum n-a priceput nimic din Căpitan...

- Părinţii dvs. ştiau că eraţi în Frăţia de Cruce?

- Nu! Tata era liberal înscris. Opţiunea lui nu mă influenţa, dar nici nu îndrăzneam să-i dau eu lecţii despre legionari, deşi îl iubeam mult. Mă gândeam că nu m-ar înţelege...

Dar a aflat repede despre credinţa lui fiu-său (adică a mea!) cu ocazia arestării de la Casa Verde. A dat câteva mii de lei ca plutonierul Sârbu să mă facă scăpat. Ca paranteză, am aflat după aceea că Sârbu îşi cumpărase motocicletă din banii strânşi de la părinţii fraţilor de Cruce pentru a-i elibera.

După trei săptămâni părăseam arestul cu palmele umflate ca nişte pâini imense, de nu le puteam mişca, dar cu încrederea în mine sporită: rezistasem şi nu divulgasem nici un nume de frate de Cruce.

Am mai fost arestat o dată, în 1937 - tot în timpul statului "democratic" "de drept" – şi tot fără alt motiv decât că fusesem prins lucrând la o casă (Casa Verde). Eram "pe listă". De data aceasta veniseră, acasă, trei agenţi ai Siguranţei, îmbrăcaţi civil. Au percheziţionat casa în căutare de arme (?!) şi de materiale "subversive". Sigur că n-au găsit nimic care să semene cu aşa ceva, dar m-au ridicat, pur şi simplu, şi m-au dus la Prefectura Poliţiei. De data asta însă nu m-a mai supărat nimeni. După o săptămână în care nimeni nu m-a întrebat nimic, am fost eliberat. Hm, intimidare!

Tata, la scurt timp de atunci, a renunţat la liberalii lui şi s-a înscris în Mişcare!

- Povestiţi-ne, vă rog, cea mai frumoasă amintire din viaţa de frate de Cruce!

- Era în vara anului 1937; taberele de muncă fuseseră interzise de guvern. De aceea, şeful Frăţiei de Cruce hotărâse un marş de la Constanţa la Balcic, în scop educativ şi recreativ.

Fiecare trebuia să se descurce cu transportul până la Constanţa şi să-şi aducă o pătură, ceva schimburi, ceva provizii şi bani de buzunar. Ne-am adunat vreo 200 de fraţi de Cruce - nu ştiu exact câţi, dar erau mulţi! Unii dintre colegii mei nu putuseră să vină: fie că nu aveau bani, fie că nu le dăduseră voie părinţii.

Ziua mergeam pe ţărmul mării cântând şi călindu-ne voinţa şi trupul. Lumea se oprea ca să se uite la noi. Noaptea ne aşezam mica "tabără". Cu faţa spre marea întunecată, luminată de făcliile noastre aprinse, în vuietul valurilor, ne cultivam şi ne înălţam sufletul. Apoi cântam, ne făceam rugăciunea şi intra fiecare în pătura lui.

Atunci l-am cunoscut pe prof. Ion Zelea Codreanu, tatăl Căpitanului, care a venit să ne vorbească. Era un povestitor neîntrecut: pasionat, înţelept, hazliu, plin de dragoste şi învăţăminte, cu o voce vibrantă. Nu pot să-l uit, deşi nu îmi aduc aminte exact cuvintele; ne-a vorbit despre eroii ţării, despre războiul de întregire, despre Dumnezeu, despre lupta legionarilor. Simţeam parcă un fluid magnetic, simţeam că suntem fraţi, în ciuda diferenţei de vârstă.

De atunci, de multe ori, în ceasurile de cumpănă, mă vedeam pe ţărmul mării, în mijlocul camarazilor, cu stelele licărind deasupra, ascultând un glas venit de dincolo de vreme...

A consemnat Nicoleta Codrin

***

Personalităţi legionare

VICTOR DRAGOMIRESCU

(1912 – 1939)

Inginer

Comandant legionar, şeful Corpului Studenţesc Legionar

Despre şeful pe ţară al studenţilor legionari se cunosc prea puţine detalii, din păcate.

De altfel, despre mulţi alţi legionari reprezentativi pentru elita Căpitanului masacrată în sept. 1939 s-au păstrat puţine amănunte, din cauza neîncetatelor şi crâncenelor prigoane şi a puţinilor supravieţuitori. Nici despre şeful Frăţiei de Cruce pe ţară, ec. Gh. Istrate, nici despre şeful Ardealului de sud, ofiţerul rezervist Emil Şiancu, nici despre şeful regiunii Basarabia, av. Sergiu Florescu, nici despre şeful jud. Iaşi, Tudose Teodor, nici despre mulţi alţii nu există în arhivele legionare destule însemnări.

Cinstim memoria lui Victor Dragomirescu acum pentru că a fost arestat în vara anului 1939 (apoi asasinat prin ardere de viu în crematoriu) şi pentru că face parte din elita Căpitanului:

SCURTĂ BIOGRAFIE

Născut în 1912 în com. Bilciureşti din jud. Dâmboviţa

Absolvent la Şcolii Politehnice din Bucureşti

A aderat la Mişcare din studenţie, remarcându-se ca bun legionar, bun pedagog, bun organizator, motiv pentru care a devenit **comandant legionar** şi **şeful Corpului Studenţesc Legionar**

Decorat cu *Crucea Albă* de Corneliu Zelea Codreanu. (*Crucea Albă* era decoraţia acordată legionarilor pentru vitejie - non-violentă, pentru desăvârşire sufletească)

Arestat în vara anului 1939, în sept. 1939 a fost **strangulat** de comisarul Davidescu **în duba poliţiei care îl transporta la crematoriu**

Deşi dădea semne de viaţă înainte de a fi depus în căruciorul cuptorului, **comisarul l-a împins înăuntru, arzându-l de viu.** Viaţa lui pământească a fost extrem de scurtă: 27 de ani!

Urna cu cenuşa lui a fost depusă în 1940 la cimitirul legionar din Predeal.

STRĂZILE COPILĂRIEI MELE (II)

(continuare din numărul trecut)

După *Velodrom* era marele Spital *Floreasca*, un magazin de articole de fierărie renumit, *„La ovalul de fier"*, și un restaurant „șic", *„La Roata Lumii"*, elegant și frecventat de lume bună. Parcă îi văd firma pe care era desenată evoluția vieții omului: copil, căsătorit și bătrân în baston.

Personalitățile străzii mele (str. Ghiocei)

Dar să creionez succint și pulsul vieții străzii mele, și să nu omit și câteva personalități ale culturii române care au trăit pe strada mea. Amintesc de compozitorul Ivanovici, de Iancu Niculescu, societar al Teatrului Național, primul interpret al lui Cațavencu, pe cumnata Elvirei Popescu, o primă doamnă a scenei franceze, pe Eugenia Popovici, artista poporului, rector al Institutului de Teatru „Ion Luca Caragiale", pe poetul Gellu Naum. Pe ultimul l-am cunoscut acum patru ani, cu puțin înainte de a trece în lumea umbrelor. Era vioi și am văzut un domn în vârstă distins care se oprea în fața unor case pe care credea el de cuviință să le privească, în timp ce era filmat de un operator de la televiziunea germană „D.W.". S-a oprit și în fața casei mele și apoi a avut o convorbire lungă și emoționantă cu tatăl meu, ultimul supraviețuitor din copilăria sa de care-și aducea aminte, în curte, la umbra vișinului. Amândoi retrăiau anii '20, tatăl meu proaspăt funcționar și el elev de liceu debutant în revistele pentru copii. *„Am avut o copilărie în care noțiunea de stres nu exista"* spunea marele poet, evocând cu glasul tremurat aspectul străzii Ghiocei care era pietruită și avea șanțuri pe margine, dar îi lipseau trotuarele, iar iluminatul se făcea cu gaz lampant. Întreba pe tatăl meu de *"X"*, *"Y"*, sau *"Z"*, iar acesta îl întreba la rândul său dacă își mai amintește de negustorul cutare, de profesorul sau doamna cutare, dialogul viu între cei doi fascinându-mă prin fenomenala lor aducere aminte a unor întâmplări petrecute parcă atunci, cu o zi înainte, nu cu 60 de ani în urmă. Asta nu m-a împiedicat, cu un an în urmă, să mă opun vehement schimbării, pe baza semnăturilor unui tabel, a numelui străzii *"Ghiocei"* în cel a lui Gellu Naum. Ca naționalist sunt, firește, adeptul tradițiilor și denumirilor cu originea pierdută în timp, nu al lucrurilor de conjunctură. Bunăoară, spun cinematografului *"Patria"* așa cum se numea înainte (adică *„Aro"*) și voi spune tot *"Parcul Ioanid"* (care a fost recent rebotezat în *"Parcul Ion Voicu"*), cu toată considerația pe care o am pentru cel mai mare violonist al nostru.

Oamenii străzii mele

Strada mea era foarte îngrijită, de două ori pe zi cisterna cu apă a V.C.B.-ului stropea asfaltul; vara, mulți dintre copii, printre care și subsemnatul, făceau duș, intrând intenționat în stropitorile uriașe din spatele mașinii. Apoi interveneau măturătorii: nu era niciodată gunoi aruncat la întâmplare, se aplicau amenzi, și îmi amintesc că pe cele 3-4 maidane scria: *„Murdăria oprită cu bătaia"*!

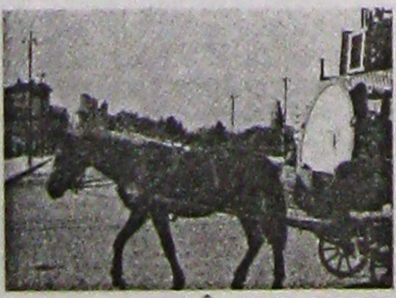
Oamenii aveau o ținută îngrijită, în copilăria mea nu am văzut nici un vecin ieșind pe stradă cu capul descoperit, fără pălărie sau căciulă. Tatăl meu avea în cuier câteva pălării, printre care și una de paie.

Omul era apreciat după capacitatea lui de a câștiga bani, nota "de trecere" fiind când aceștia erau făcuți cinstit.

Femeile erau toate mari gospodine. De 8 martie era un concurs tacit cine făcea cei mai buni mucenici, fiecare gospodină mergea cu tava, pe care era pus un castron acoperit cu un șervet pe care îl oferea la cunoscuți, originala și seculara mâncare românească fiind gustată și comentată de toți care o primeau.

Strada mai poartă aerul patriarhal al orașului de la începutul secolului.

Comerțul ambulant era în floare, nu era nevoie să mergi la magazinele din Șos. Ștefan cel Mare. Primii care își făceau apariția erau „oltenii" tineri care cărau pe umeri o cobiliță care avea la capete două coșuri foarte mari de papură în care își expuneau produsele întotdeauna proaspete: spanac, ridichi, cireșe, mărar și pătrunjel, cartofi noi, fasole verde etc. Apoi, din faetonul tras de un cal, cobora lăptarul care aducea laptele în mari bidoane, măsurându-l cu o cană de un litru. Mama nu-i plătea banii pe loc, ci la sfârșitul săptămânii, lăptarul nota cu creta, cu o

linie, pe o latură a ușii, fiecare litru de lapte vândut.

Mai intra zilnic în curte, „jurnalistul", pe nume Florea, care aducea părinților mei ziarul cel mai în vogă, *„Universul"*, iar mie, miercurea, revista scoasă de Moș Nae, *„Universul copiilor"*.

Dar spectacolul sonor al străzii era foarte variat, atât noaptea cât și ziua. Noaptea se auzea mereu fluierul polițistului care își făcea conștiincios rondul, iar ziua auzeai pe țăranii ardeleni, din zona Dej-ului, cu: *„Jamuri, punem la ferești jamuri"*; pe cel care ascuțea cuțite și foarfeci: *„ia tocilarium!"*, pe pescar: *„ia peștili, ia*

icrilii, ia crapul și somnul", pe cel care vindea în blocuri gheață: *„a venit ghețarul!"*, pe cel care spărgea lemne: *„tai butuci"*, pe păsărar cu: *„ia găinilii, ia rațilii"*, pe brânzar, cu vocea sa "lungă": *„ia brânzaaa, cășuleanuu"*, pe bragagiu: *„bragă, dulce bragă", dar ia și limonada"*. Mie îmi plăcea cel mai mult strigătul: *„înghețata, cu lapte sau vanilie, dar mai bună e aia de căpșuni!"*

Războiul

Războiul nu a venit pe neașteptate. Se declarase mobilizare generală, se făceau repetiții cu populația, prevenind alarma aeriană: un sunet anume indica prealarma, apoi altul, lung și sinistru, alarma - când toți oamenii trebuiau să se năpustească în beciuri sau adăposturile special amenajate. Dar semnul cel mai vizibil al pregătirii de război a fost introducerea camuflajului noaptea: toate ferestrele erau acoperite cu hârtie albastră, așa că întunericul pe străzi nu putea fi răzbit decât cu ajutorul lanternelor mici de mână.

Războiul declanșat pe 22 iunie 1941 a fost primit de întreaga populație a României cu entuziasm, se spera să fie un război-fulger, specific armatelor germane, invincibile până atunci - și să ne eliberăm pământurile străbune ale Basarabiei și Bucovinei. Cei mai nerăbdători să se întoarcă acasă erau refugiații din aceste două teritorii, în marea majoritate a cazurilor oameni înstăriți, culți, manierați, care erau profesori, preoți, funcționari, mici meseriași sau țărani înstăriți, plecați în urmă cu un an, noaptea, cu o mică valijoară, pentru a nu înfunda închisorile bolșevice. Chiriași acum, ducându-și traiul în locuințe modeste, ei au fost cei mai buni propagandiști antisovietici, deschizând ochii și celor mai visători și apolitici bucureșteni obișnuiți cu „dolce vita".

Camuflajul și războiul nu au lipsit din folclorul bucureștean: parcă aud și acum, după mai bine de 60 de ani, cântecul nostalgic care s-a cântat prima dată la *„Cărăbușul"* lui Tănase: „Te recunosc și pe-ntuneric, București", sau primele versuri cântate la țambal, vioară și acordeon de tarafele țigănești, în cârciumile amintite mai sus: *„La Crimeea peste mare / Măi dorule, îți trimit o sărutare"* sau *„A plecat la vânătoare / Agarici, Agarici / Să vâneze bolșevici / Bolșevici"* sau *„Șapte mare într-o basma / Am plecat la Moscova / Din capul lui Molotov / Facem tocuri la pantof / Ce credeai tu, măi Stalin / Că bei ceaiul la Berlin?"*

Atmosfera războiului era vizibilă pretutindeni, în jurnalele de război care rulau la cinematografe, în presă, la radio - cu emisiunile *„Ora ostașului"* și *„Reportaj de pe front"*.

Îmi plăcea cum mărșăluiau soldații într-o cadență perfectă, nu am uitat versurile pe care de atunci nu le-am mai auzit niciodată: ***„Azi-noapte, la Prut / Războiul a-nceput. / Românii trec dincolo iară / Să ia, prin arme și scut / Moșia-răpită astă-***

vară. / Mergem la luptă în câmpia Basarabilor / Plină de grâne, plină de flori / Şi Bucovina cu mânăstiri şi brazi, / Pline de cetini, bravi camarazi".

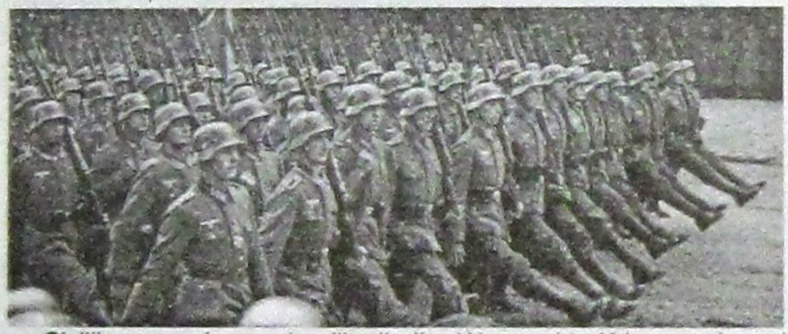
S-au introdus şi cartelele pentru alimente, cu raţii săptămânale pe bon: 1 kg carne şi 500 g zahăr, ulei, făină. Pâinea era tot pe bon: între 500 g şi 1 kg, în funcţie de munca depusă.

Toţi bucureştenii au înţeles necesitatea raţionalizării alimentelor, conştienţi de greutăţile şi sacrificiile pe care trebuiau să le facă pentru victoria în război.

Să fac precizarea că raţiile, în mod normal, erau suficiente, nu murea nimeni de foame, iar, în plus, preţurile erau tuturor accesibile. Cui se "întindea mai mult decât îi era pătura", comerţul ambulant (pe care l-am exemplificat) îi venea din plin în ajutor, să nu mai vorbesc că ţăranul avea în bătătură porci, oi, animale mari şi păsări care se găseau la vânzare în toate pieţele.

Disciplina impusă de Antonescu era una forte, i se cunoştea mâna de fier. Era camuflaj, dar nimănui nu i s-a furat paltonul de pe el sau rufele agăţate pe frânghie. Pedeapsa capitală se aplica fără şovăire. Era, într-un fel, ca pe timpul legendarului Vlad Ţepeş. Corupţia şi specula erau încadrate la acte de sabotaj, deja pieţele erau numai cu producători individuali, mercurialul era zilnic afişat, preţurile maximale fiind scrise cu creta pe o tablă mare, neagră. Îmi amintesc de o scenă petrecută în Piaţa Obor: unui lăptar i s-a vărsat laptele la canal din cauză că vindea „trei ape şi un lapte".

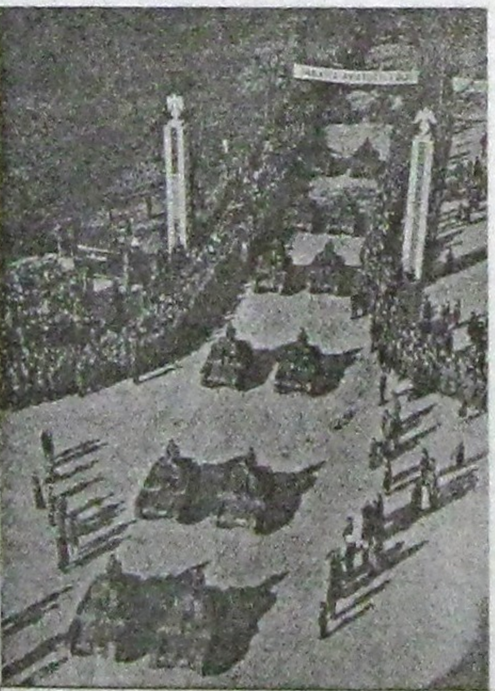
Armata germană impresiona prin sobrietate, prin uniformele frumoase, prin mecanizare şi mai ales prin curajul de care dădea dovadă în luptă.

Civilii germani, ca şi militarii din *Wermacht, Kriegsmarine şi Luftwaffe*, au trăit în hotarele României ca într-o oază fără echivalent într-o Europă bântuită de privaţiuni şi răzmeriţă.

Războiul nu a fost fulger aşa cum spunea cântecul: "*Şapte mare într-o basma / Am plecat la Moscova*". Victimele omeneşti îndoliau tot mai multe familii. Chiar în primele zile, din familia mea a pierit un unchi în luptele de la Ţiganca, când s-a forţat Prutul, şi un văr, aviator, a căzut în Crimeea, deasupra strâmtorii Kerci de la Marea Azov.

După dezastrul de la Stalingrad, din ian. 1943, populaţia a început să murmure. Au apărut afişe, parcă le văd: o ureche enormă pe care scria „*Taci, duşmanul ascultă!*", sau o beretă de puşcăriaş pe care scria: „*Cine limbă lungă are / Va tăia cinci ani la sare*".

Defilare de tancuri româneşti

Şi o nouă victimă în familia mea, unchiul Ionel, fratele mamei, mort pe câmpiile îngheţate de la Zaporoje. Pe un ger de crăpau pietrele, de minus 30-35 de grade, el a murit în tranşee, în aşteptarea inamicului, împreună cu alte sute de camarazi, fără să tragă un foc de armă.

Bombardamentele "aliate" din 1944

De ororile războiului bucureştenii s-au convins pe pielea lor pe data de 4 aprilie1944. Era o zi frumoasă de primăvară, cu cer senin ce nu prevestea nimic rău. La ora prânzului, după darea alarmei, am intrat într-un adăpost construit vis-a-vis de casa mea, unde funcţiona un atelier mecanic, „*Buletinul maşinilor*", care avea ca patroni pe doi evrei cumsecade, Kerci şi Rosenthall. Bombele aruncate de aviaţia americană, cu predilecţie în zona Gării de Nord, s-au făcut auzite şi la mine în cartier; se simţea în aer mirosul de ars. A fost doar începutul, întrucât bombardamentele s-au succedat permanent până la sfârşitul verii. În adăpost - o carcasă de fier îngropată în pământ, intrau circa 20 de oameni care, în naivitatea lor, credeau că se află în afara oricărui pericol, „blindajul" de doar 2-3 cm fiind inexpugnabil (?!)

Dintre „locatarii" adăpostului îmi amintesc de d-na Tonovici, o basarabeancă din Chişinău, mătuşa marii cântăreţe de operă Maria Ciubotaru. Mereu îi arăta mamei mele fotografii şi scrisori primite de la Viena, de la nepoata ei; şi tot ea m-a dus la cinematograful "*Dacia*", unde am văzut împreună filmul „*Cătuşe roşii*" şi „*Odessa în flăcări*" - o coproducţie româno-italiană, a cărei protagonistă era fermecătoarea Maria Ciubotaru.

O altă figură era d-na Irina, o profesoară de franceză care i se adresa mamei cu „*madamme Jarjesco*" (pronunţat cum se scrie). S-a întâmplat, de câteva ori, să iasă curajoasă din cuşca îngropată în pământ, să-şi pună mâna streaşină la ochi, cercetând cu atenţie cerul, ca apoi să coboare, făcându-şi cruce şi spunând cu satisfacţie „*Nu mai este nici un pericol, avioanele au plecat spre Ploieşti....*"

Bombardamentele de zi se împleteau cu cele de noapte. Parcă văd spectacolele unice, când în bătaia unui reflector era prins un avion, aidoma unei muşte prinse în pânza unui păianjen, care, deşi zbura la mare altitudine, avea puţine şanse să nu fie doborât de artileria antiaeriană. Şi fiindcă am amintit de acest aspect, să precizez că în bombardamentele de noapte „specialişti" (pun special cuvântul în ghilimele) erau aviatorii englezi. Aruncau bombele la întâmplare, fără nici un fel de destinaţie militară, cu scopul de a îngrozi populaţia şi a crea panică. Îmi amintesc de o copertă a revistei „*Universul copiilor*", în care o fetiţă, cu o păpuşă în mână, în faţa casei dărâmate, plângea, spunând: „*Ce au avut cu păpuşa mea?*".

Oraşele Florenţa şi Veneţia, ca şi Roma sau Parisul, au fost evacuate de nemţi fără să le spargă un geam. La fel şi cu Cernăuţii, în martie1944, de către armatele române în retragere.

În schimb, „specialiştii" englezi, la adăpostul întunericului în noaptea de 15 februarie, au ras oraşul-muzeu Dresda, unde se refugiaseră, din toată Germania, circa 1 milion de oameni. Un sfert din aceştia au murit, mai mulţi decât la bombardamentul atomic de la Hiroshima. Oare acesta nu a fost un genocid? Victimele, în zdrobitoarea majoritate, reprezentau populaţie civilă neimplicată în operaţiunile militare.

Nu am apucat toate bombardamentele, întrucât în mijlocul verii, timp de o lună de zile, am plecat în colonia pentru copii, în tabăra de la Carmen Sylva, cu cinci mese pe zi.

După 23 august 1944

Actul de la 23 august a creat bucureştenilor, sătui de război, un adevărat delir: „*E pace*", „*gata cu cartelele*", „*o să fie ca înainte*", spuneau oamenii.

La circa 10 zile, i-am văzut şi pe ruşi în coloane, pe tancuri, mergând pe Şos. Ştefan cel Mare. Lumea îi privea cu curiozitate dat fiind feţele lor, cele mai multe mongolice, numărul apreciabil de femei îmbrăcate militar, automatele lor, „*balalaice*", hainele din doc ponosite şi pelerinele care nu aveau nimic din eleganţa uniformelor germane şi române.

Dar năzuinţele românilor nu s-au adeverit, pacea nu s-a făcut simţită, lozinca comunistă se putea citi pe toate zidurile: „*Totul pentru front, totul pentru victorie*", cartelele nu au fost suspendate - şi nici camuflajul. Din contră, la adăpostul lui, au început jafurile şi crimele. Oricine îşi putea procura atunci arme, fie nemţeşti sau ruseşti, siguranţa cetăţenilor devenea din ce în ce mai incertă, mâna forte a Mareşalului nu-şi mai făcea prezenţa, dată fiind arestarea lui.

Începând din iarna anului 1944, şi în tot anul următor, a început să se vorbească de un personaj, azi pe nedrept uitat, comisarul Alimănescu. În acest interval, cu o energie remarcabilă, el a reuşit să stârpească banditismul românesc de tip Chicago; infractorii erau ucişi şi lăsaţi o zi sau chiar două acolo unde fuseseră prinşi în flagrant delict. Cred că ar fi nevoie de el în zilele noastre.

(continuare în numărul viitor)

E. Ghiocel

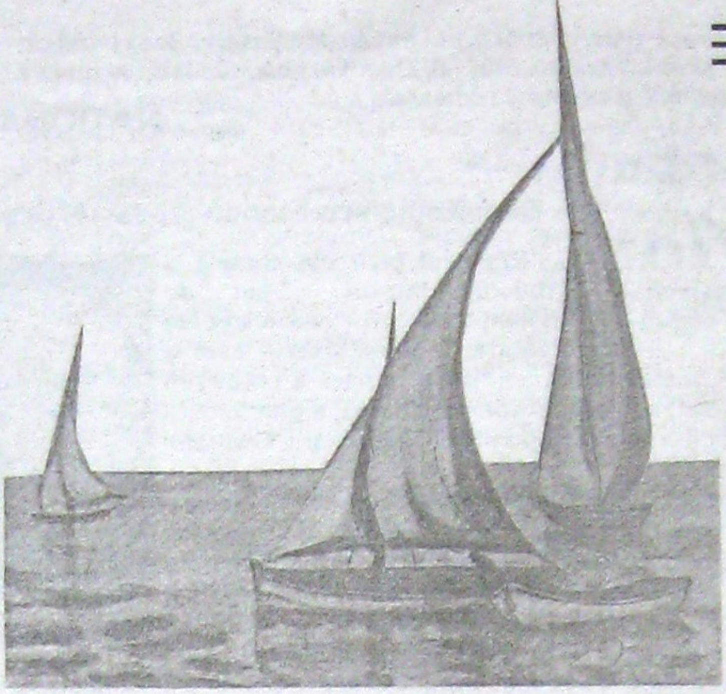
CĂLĂTORIM

Călătorim pe drum de anotimpuri,
Ne-mpodobim cu soare şi cu nori,
Relicve şi solii din alte timpuri
În dansul fulgurantelor ninsori.

Visăm o necântată melodie,
Vâslim pe un cupeu de peruzea,
Un arc de curcubeu încet se-nscrie,
Iar cerul obosit se odihnea.

Pătrunzătoare arome de fâneaţă...
Au adormit toţi zeii în Olimp.
În permanenţă este dimineaţă:
Călătorim pe drumuri fără timp.

Adrian Simionescu

***

PAGINI UITATE, PAGINI REGĂSITE: PRINCIPESA ILEANA

Fiica cea mai mică a regelui Ferdinand şi a reginei Maria, Ileana, a fost dintotdeauna o fiinţă iubită de poporul român, nu numai datorită frumuseţii sale remarcabile, ci şi datorită modestiei ei şi ajutorului pe care s-a străduit să-l dea celor amărâţi în mijlocul cărora se afla aproape permanent. (În febr. 1948, când a părăsit ţara, era directoarea spitalului comunal din Bran.)

A fost preşedinta Asociaţiei Femeilor Creştine.

Prin căsătorie a devenit arhiducesă de Austria, având patru copii.

În amara pribegie s-a călugărit, fiind cunoscută apoi sub numele de maica Alexandra.

A scris o carte autobiografică, intitulată "*Trăiesc din nou*" (apărută şi la editura "Humanitas").

În 1992, după 54 de ani, a venit în ţară; din păcate, a murit la scurt timp, din cauza unui stop cardiac.

Acestea sunt câteva repere ale vieţii principesei Ileana a României.

Recent, am descoperit în revista "*Lumea turistică*" din aug. 1934, un articol scris de Alteţa Sa Regală, intitulat "*Barca cu vele*". (Trebuie menţionat că principesei i-au plăcut, pe lângă sculptură, şi sporturile, practicându-le în mod constant.)

Reproducem în întregime acest reportaj scris cu multă fineţe şi cu mult talent, un gen ziaristic din păcate aproape abandonat, dar care evidenţiază cel mai bine calităţile de scriitor ale cuiva. Suntem aproape siguri că o să vă placă: este scris din inimă, cu multă sensibilitate; o mică "oază" în jungla presei de azi "de senzaţie", pline de scandal şi trivialitate, asemeni eşicherului politic.

BARCA CU VELE

Cine nu a fost în barca cu vele nu ştie ce e marea şi vântul. Nu e senzaţie mai minunată decât să te simţi dus de vânt pe suprafaţa apei.

Cu pânzele bine întinse, barca se apleacă într-o parte până ce un bord intră aproape în valurile care clocotesc în urma cârmei, întovărăşindu-ţi mersul cu un cântec împuternicit să te umple de fericire deplină.

Sau când marea e calmă, mergi lin înainte având impresia că malul trece pe lângă tine.

De mergi drept în larg, atunci ai neîntrecuta simţire că înaintezi într-o lume a visurilor, într-o lume de apă, al cărei orizont rămâne la aceeaşi depărtare, ademenindu-te mereu înainte să-l descoperi.

Mie îmi place când cu hulă bună, marea se ridică şi cade în văi şi dealuri de apă. Împinsă de vânt, barca urcă dealul străveziu şi o clipă pe creştetul lui vezi jos sub tine o adâncime verde şi strălucitoare care mai ascunde sub suprafaţa-i lucie atâtea adâncimi albastre. Barca uşor şi lin se lasă în jos ca o lebădă, apoi din nou urcă un val şi iar se lasă.

Şapte ţări şi şapte mări nu e nevoie să le treci spre a intra într-o lume fermecată, căci Ţara basmelor e în noi. Nici nu ai nevoie de multă imaginaţie când te urci şi te cobori pe valurile mării într-o barcă cu vele: n-ai decât să deschizi inima şi să laşi frumuseţea să intre în tine.

Dar barca cu vele nu e numai vis. E şi măiestrie, măiestria de a întrebuinţa forţele naturii aşa cum voieşti, să faci vântul să te ducă acolo unde vrei, rotind voltele după suflarea lui şi direcţia spre care tinzi. Nimic nu e mai minunat decât să te găseşti la „echic" şi cu scota velei mari în mână. Vântul trage în pânză, valurile se joacă cu cârma, e ca şi cum ai mânui un lucru viu, stăpâneşti puterile firii. Aceste puteri însă îşi bat adesea joc de noi. Vântul cade, de pildă, lăsând pânzele să bată; barca se bălăceşte ca un lucru mort; eşti redus atunci la rame cu singurele tale forţe. De nu cade vântul, se ridică bătând marea într-o furie spumegată. Atunci e luptă! Să lupţi ca elementele să nu te doboare. Pânzele se umflă ca şi cum ar plesni, mai mult ca oricând barca e lucru viu. Marea se ridică, se sparge peste barcă, iar sub bătaia ei te simţi înviorat, plin de viaţă sănătoasă, fără gând la ceea ce ar mai putea aduce clipa. Eşti tu - om - cu barca ta, ducând lupta cu marea, vântul, să ieşi învingător.

S-a dus vremea corăbiilor mândre şi frumoase. Trăim vremea iuţelei, care nu vrea să ştie de frumos sau nu. Dar şi de noile invenţii marea îşi bate joc. Sunt minunate şi marile vapoare când trec ca o nălucă prin apă, împingându-şi enormitatea printre valuri.

Totuşi, totuşi nu e nimic pe lumea aceasta ca barca cu vele, fie ea cât de mică, dacă vrei să simţi mereu pe deplin marea!

(revista "*Lumea turistică*" nr. 1, aug. 1934)

Pagină îngrijită de Emilian Georgescu

NAȚIONALISMUL SPANIOL (II)

(continuare din numărul trecut)

Însemnul Falangei

Gen. Francisco Franco (1892-1975) și războiul civil din Spania (1936-1939)

Războiul civil din Spania a izbucnit într-un climat de violențe ale căror cauze trebuie căutate în dezechilibrul care a afectat societatea spaniolă ca urmare a prăbușirii monarhiei, a regelui Alfons al XIII-lea, a proclamării republicii a II-a și a instituirii guvernării *Frontului Popular*.

Prăbușirea economică a fost acutizată de efectele marii crize mondiale (1929 - 1933), de repartiția inegală a proprietății, cu deosebire în sudul țării, de slaba dezvoltare a clasei de mijloc, de creșterea șomajului, de conflictele dintre catolici și anticlericali, dintre susținătorii autonomiei regionale și ai acelora care promovau ideile centralismului statal și, nu în ultimul rând, de accentuarea marilor dispute ideologice dintre comunism, fascism, național-socialism și liberalism care se desfășurau în Europa și care au avut un puternic ecou în Spania.

Toate acestea au fost principalele cauze care au exacerbat spiritul revoluționar, cu deosebire în masele de muncitori și de țărani proletarizați. **Mișcări anarho - sindicaliste, revendicări autonomiste în Catalonia, Galiția, în regiunea bască, agitațiile comuniste și ale socialiștilor radicali făceau imposibilă adoptarea de simple reforme.**

In **1933 forțele de dreapta animate de Jose Antonio Primo de Rivera** se constituiseră într-un partid care reunea *Falanga* **creată de acesta** ca grupare politică paramilitară și Juntele ofensive național-sindicaliste. Numărul partizanilor de dreapta a crescut și după reducerea drastică a corpului ofițeresc.

Reformele întreprinse de guvernul Aznar, noua Constituție care a proclamat Spania ca *"republică a muncitorilor, laică și parlamentară"*, orientarea net anticlericală, confiscarea bunurilor marilor proprietari, au fost numai o parte din măsurile care au lovit puternic corpurile tradiționale ale țării: armata și Biserica.

La alegerile din februarie 1936 au câștigat majoritatea mandatelor partidele de stânga și de extremă stânga reunite în *Frontul Popular*.

Și astfel s-a ajuns la marea încleștare în care ordinea publică a fost spulberată, biserici și mănăstiri incendiate, peste 6000 de ecleziaști, preoți și călugări asasinați, călugărițe violate și apoi ucise, fruntași ai opoziției executați, printre care și Jose Antonio Primo de Rivera.

Cercurile militare și patrioții spanioli au reacționat. Generalul Jose Sanjurgio a dat semnalul insurecției militare la 18 iulie 1936. **Generalii au optat pentru un guvern naționalist colegial condus de cel mai în vârstă dintre ei, generalul Cabanellas.**

In căutarea unui șef unic și prestigios, alegerea lor s-a oprit asupra generalului Francisco Franco care a fost desemnat la 1 oct. 1936 ca șef al statului și generalism, devenind *„el caudillo"* (șef, conducător). Generalul se remarcase ca fiind militarul care în nov. 1933 a înăbușit revolta republicană separatistă din Catalonia și din Asturia.

Gen. Franco în mijlocul falangiștilor

Francisco Franco, venind din insulele Canare unde fusese trimis după aceste evenimente, a preluat comanda trupelor din *Legiunea străină marocană* și a debarcat în Andaluzia, provincie spaniolă din sudul țării.

Primele confruntări cu armatele guvernului de la Madrid au fost incerte și Spania s-a găsit împărțită în două zone cu regimuri opuse.

Naționaliștii din interior și-au compensat inferioritatea numerică cu efectivele *Legiunii străine* (*Tercio*) debarcate pe continent.

In nordul țării, comandantul trupelor, generalul Mola a reușit să ocupe zone republicană de la granița cu Franța *Frontului popular* al lui Leon Blum.

A urmat o perioadă de stabilizare a fronturilor.

Devenit comandant unic și necontestat, generalul Franco a înregistrat o răsunătoare biruință după ce trupele de *legionari* au salvat de la încercuire pe cadeții generalului Moscardo, asediați de peste 90 de zile în Alcazarul din Toledo.

În prima fază a războiului civil, trupele naționaliste au înregistrat eșecuri ca urmare a înarmării milițiilor muncitorești de către guvernul Largo Caballero format din socialiști radicali și comuniști. La acestea au contribuit și **brigăzile internaționale de obediență comunistă formate la instigarea sovietică în 50 de state. Rușii au trimis furnituri de război în cantități considerabile, militari și comisari politici. Guvernul francez a trimis și el sprijin aviatic pentru republicani.**

Trupele naționaliste au primit ajutor: câteva unități militare italiene și un grup de specialiști germani și faimoasa escadrilă Condor și materiale de război.

În asemenea condiții, războiul purtat de naționaliști a luat aspectul de cruciadă.

Situația era extrem de periculoasă nu numai pentru Spania, ci și pentru întregul continent european care în cazul unor victorii comuniste în Peninsulă s-ar fi găsit ca într-un clește: la răsărit Uniunea Sovietică , iar în Apus *Frontul Popular* francez de factură socialistă și peste Pirinei, o republică sovietică spaniolă.

La Majadahonda au căzut în luptă comandanții legionari ai Bunei Vestiri, Ionel Moța și Vasile Marin. Din cei șapte comandanți legionari (Ionel Moța, Vasile Marin, Gheorghe Clime, Ion Dumitrescu-Borșa, Alexandru Cantacuzino, Bănică Dobre și Nicolae Totu) conduși de președintele Partidului *Totul pentru Țară*, generalul Cantacuzino care a oferit din partea Mișcării Legionare sabia sa generalului Moscardo, apărătorul Alcazarului din Toledo, s-au întors numai cinci.

Au plecat să lupte împotriva comuniștilor spanioli, înrolați ca simpli soldați, împotriva comuniștilor susținuți de bolșevicii sovietici, au plecat să lupte pentru că *"Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Christos! Se clătina așezarea creștină a lumii! Puteam noi să stăm nepăsători*?" (scrisoarea-testament a lui Ionel Moța către familia sa). A fost momentul când onoarea țării noastre a fost salvată, amintirea lor a marcat memoria neamului nostru, iar *"Cei ce-au căzut uciși de gloanțele dușmane pășesc în rând cu cei ce au rămas"*.

Radu Gyr, într-o poezie închinată eroilor căzuți pentru biruința creștină în luptele de la Majadahonda ilustrează în versuri nemuritoare: *„Sunt ruguri și flăcări. E Spania în scrum. / Gloanțele cad în altar ..."* ***(Imnul Moța – Marin).***

Guvernul naționalist spaniol, *Falanga*, autoritățile din țările prin care sicriele celor doi eroi au trecut au acordat onoruri militare și și-au exprimat omagiul pentru marea jertfa legionară.

Înfrângerea republicanilor, anarhiștii, comuniști, socialiști radicali a permis generalului Franco, să concentreze în mâinile sale întreaga putere. El a devenit autorul și garantul instituțiilor spaniole, dispunând de întreaga putere de decizie, de execuție și de legiferare. A fost comandantul suprem al armatei, protectorul Bisericii Catolice. În cei 39 de ani de guvernare a pus la punct un sistem de instituții de factură monarhică pe care l-a transmis prințului Juan Carlos de Burbon, actualul rege al Spaniei.

Ideologia franchismului este inspirată de modelul italian cu valorile sale de bază: cultul statului şi al autorităţii, respectul ierarhiilor, negarea luptei de clasă, credinţa în organizarea corporatistă a societăţii. **Franchismul**, adică întregul sistem instituţional şi ideologic creat de „conducător" a **devenit la vremea lui simbolul unui autoritarism modern cu unele asemănări cu regimul din Portugalia al lui Oliveira Salazar.**

Încă din primii ani de guvernare, ideologia franchistă s-a arătat capabilă să atragă numeroase adeziuni, cu deosebire ale tineretului - şi nu numai ale lui; a suscitat entuziasm şi forţă combativă.

In 1937 Franco a emis aşa-numitul ***Decret de unificare*** **prin care** ***Falanga*** **şi mişcările tradiţionale de dreapta (requets) s-au erijat în partid unic şi astfel** ***Falanga*** **a devenit armătura noului stat sub şefia generalului,** *„prin graţia lui Dumnezeu"* (nu numai prin forţă). **Din 1957** ***Falanga*** **s-a transformat în** ***Mişcarea Naţională*****, denumire apreciată a fi mai sobră.**

A instituit o dictatură afirmată prin consimţământul tacit al majorităţii. O dictatură de tip pluralist, şi nu totalitară; sau, cum s-a mai spus, *„o dictatură paternalistă"* - ca un tată de familie care are grijă de nevoile copiilor, le arbitrează neînţelegerile **fără să le impună în mod violent autoritatea**, pedepsind pe cel recalcitrant şi promiţând fiecăruia moştenirea, fără însă a-şi împărţi patrimoniul atât cât el mai este în viaţă. A fost însă şi un regim în anumite limite **represiv împotriva celor care comiseseră fapte grave în războiul civil**, împotriva opozanţilor periculoşi (care însă în mare parte au emigrat fie în Franţa, fie în Uniunea Sovietică).

Apoi o amnistie generală a permis o solidarizare la efortul de reconstrucţie a ţării.

O relativă creştere economică a fost obţinută după cel de-al doilea război mondial în care, cu toate presiunile exercitate de Italia şi Germania, Spania şi-a păstrat la început neutralitatea, din 1940, nonbeligeranţa şi din 1944 din nou neutralitatea.

Creşterea economică, într-un termen relativ scurt, a asigurat din 1960 o creştere spectaculoasă a nivelului de viaţă, a asigurat avantajele unei societăţi de consum, de abundenţă.

Geniul politic al generalului s-a manifestat şi prin echilibrul pe care a ştiut să-l impună tendinţelor divergente ale unor grupări, neutralizând pe cei mai puternici, coalizând ocazional pe rivali, el fiind în toate cazurile arbitrul. Astfel de grupări erau formate din neofalangişti, catolici conservatori, oameni de afaceri, tehnocraţi ş.a. El a ştiut să limiteze şi să controleze schimbările, inevitabile de altfel, în aşa fel încât relaţiile sociale să fie cât mai puţin afectate.

Guvernul Franco şi-a ales în 1969 ca succesor pe nepotul fostului rege Alfons al XIII-lea, prinţul Juan Carlos de Bourbon (născut în 1938), crescut sub supravegherea lui Franco şi devenit rege imediat după moartea generalului, în 1975.

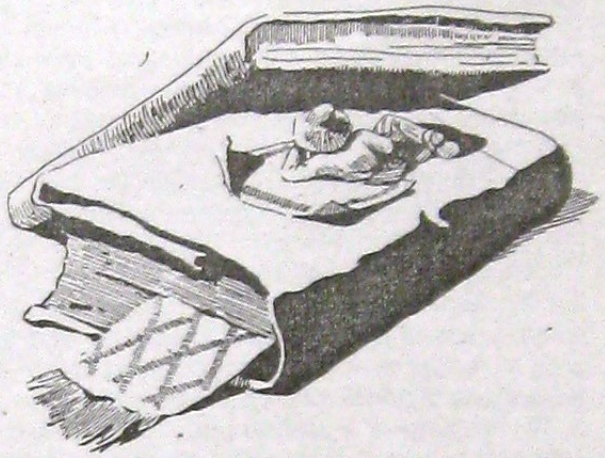
Radu Constantin

***

Concurs

"ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEŞTI"

- premii în cărţi -

Condiţii de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, se pot da telefonic sau personal, la sediu, până la data de 10 a lunii următoare apariţiei ziarului. Premiile se vor ridica de la redacţie.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII IULIE: *"Când au apărut simiştii"?* **a fost dat de Sergiu Rozeanu (29 ani, Iaşi) care a câştigat premiul promis** (*"Cazul Horia Sima şi Mişcarea Legionară"* – Const. Papanace) şi un premiu suplimentar, *"Stilul legionar de luptă"* - Const. Papanace, pentru răspunsul foarte detaliat.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL: Simism înseamnă, de fapt, abaterea de la principiile legionare fixate de Fondatorul Mişcării. Horia Sima, cel care a preluat conducerea Legiunii după ce Căpitanul şi elita legionară au fost asasinaţi, s--a abătut grav de la principiile Mişcării Legionare.

În 1954 Congresul legionar de la Erding l-a decăzut pe Sima din orice funcţie în cadrul Mişcării.

Istoric, despre "simism" se poate vorbi cel mai târziu cu începere din 1954, când Horia Sima, fiind decăzut din orice funcţie în cadrul Mişcării, a continuat să se erijeze în şeful acesteia, având alături pe cei lansaţi de el.

În ţară, unde legionarii au fost închişi şi prigoniţi vreme de jumătate de secol, se poate vorbi despre simism cu începere din anii '90, când s-au publicat numeroase documente istorice şi mărturii ale legionarilor din elita Căpitanului; s-a aflat şi de sancţionarea lui Sima şi de părăsirea lui de către majoritatea legionarilor din vremea Căpitanului. În 1995 au apărut - în ţară - şi memoriile lui Sima, din care reies clar abaterile de la principiile legionare.

Simiştii sunt cei care continuă, în pofida evidenţei, să proclame linia greşită a fostului comandant în detrimentul principiilor legionare şi al Mişcării însăşi: Cel mai grav lucru este că falsifică ideologia legionară. De ce? Din lipsă de discernământ şi/sau din oportunism ieftin! (Sima a lăsat mulţi bani pentru "tămâierea" personală şi menţinerea Mişcării pe linie denaturată, simistă).

Câteva abateri simiste de la linia Fondatorului Mişcării:

- transmiterea ordinelor de atentate din nov. 1938 (Căpitanul niciodată n-a preconizat măcar aşa ceva!);
- colaborarea (oficială) cu asasinii Căpitanului şi ai elitei legionare (vara anului 1940);
- încercarea de revoluţie de la 3 sept. 1940, deşi Căpitanul spusese că niciodată Mişcarea nu va da lovitură de stat (era considerată, pur şi simplu, "o prostie"!);
- deschiderea largă a porţilor Legiunii ("faimoşii" "septembrişti"), deşi stagiul era de trei ani pt. a deveni legionar;
- venirea la guvernare fără a fi pregătit (Căpitanul nu se considerase încă pregătit, dar Sima se considerase pregătit, deşi 90% din elita legionară fusese masacrată în anul precedent. Rezultatele s-au văzut: eliminarea de la guvern în patru luni, afectând grav imaginea Mişcării!);
- nepedepsirea asasinatelor de la Jilava, Snagov şi Strejnicul, deşi legionarul răspunde întotdeauna pentru faptele lui (în timpul Căpitanului cei care au comis atentate s-au supus justiţiei de bunăvoie);
- rezistenţa împotriva armatei ţării (ian. 1941), cu riscul provocării unui război intern şi al intervenţiei trupelor străine în ţară – Căpitanul preferase să intre în închisoare decât să provoace un conflict armat;
- fuga de răspundere (la 3 sept. 1940 a stat ascuns, pregătit să fugă peste graniţă, deşi el iniţiase acţiunea, în loc să se afle în fruntea legionarilor; în 1941 la fel – a plecat din ţară în portbagajul unei maşini săseşti, după ce provocase dezastrul Mişcării!) ETC.

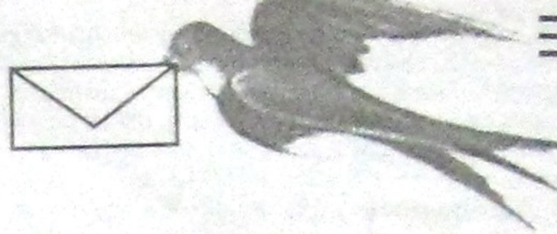
În afară de toate aceste fapte evidente, arhisuficiente pentru a afirma nerespectarea principiilor legionare de bază, s-au publicat mărturii cutremurătoare ale supravieţuitorilor elitei Căpitanului care atestă multe alte abateri (contribuţia importantă la asasinarea camarazilor, necinstea, indisciplina, minciuna, sforăria, aventurismul politic, lipsa de camaraderie, cinismul etc.). Lista legionarilor din vremea Căpitanului care atestă abaterile lui Sima este foarte lungă – poate o vom publica; vă recomandăm deocamdată cărţile: *"Cal troian intra muros"* – I. Dumitrescu-Borşa, *"Fără Căpitan"* şi *"Cazul Horia Sima şi Mişcarea Legionară"* – Const. Papanace, *"Răspuns dat tinerilor"* – Duiliu Sfinţescu etc. etc.

Adăugăm că şi istoricii fac demarcaţie clară între legionari şi simişti.

ÎNTREBAREA LUNII AUGUST: Care era scopul comerţului legionar?

PREMIU: *"Răspuns dat tinerilor"* – Duiliu Sfinţescu.

Poşta redacţiei

Ştefan Hâncu – Bucureşti: Scrisoarea dvs. amplă mi-a produs un real amuzament. Din lipsă de spaţiu voi încerca să răspund la punctele mai importante, urmând să discutăm direct (dacă doriţi). V-am apreciat "nervul", umorul şi imaginile plastice (citez: *"şi eu simt că doctrina legionară fără credinţa creştină ar fi ca un fel de tablou fără pânza pe care a fost pictat: nişte pete de vopsea prăbuşindu-se în aer instantaneu"*; *"nici o sectă de oameni care să-şi zică măcar legionari, nu va purta tricouri verzi cu inscripţia <<La naiba cu C.Z.C.>>"* etc.). Dar cel mai comic mi s-a părut reproşul (serios, de altfel) că avem *"forţă şi persuasiune"*! Mă bucur că datorită nouă aţi ajuns "să-i respectaţi pe legionari". In ceea ce priveşte "reabilitarea" Legiunii vă asigur că înseamnă mult mai mult decât credeţi: este punctul de plecare pentru Învierea de care vorbiţi, pentru viitor! Fără reabilitare, fără cunoaştere, câţi s-ar apropia de Legiune? Şi ce Mişcare ar putea exista fără oameni? Despre ingredientul pe care îl consideraţi indispensabil pentru viaţa presei în general (cuvântul adversarului în paginile noastre) vă spun, din experienţă, că e destul de greu de utilizat de către noi, întrucât, din păcate, cei mai mulţi evită o confruntare deschisă de idei cu legionarii, preferând să ne calomnieze în cărţile, broşurile sau periodicele lor. Dacă doriţi să aflaţi despre activitatea legionarilor refugiaţi (inclusiv despre guvernul de la Viena şi armata "naţională"), vă putem împrumuta cărţi (pro şi contra), ca să decideţi în deplină cunoştinţă de cauză. Cât despre "ceilalţi", având în vedere că sunt tot în Bucureşti, îi puteţi contacta personal! Într-adevăr, nu puteţi fi legionar dacă nu credeţi în Dumnezeu... dar ar fi interesant să discutăm despre credinţă. Oricum, ne puteţi fi prieten şi, pentru că aveţi "condei", vă invit să vă încercaţi puterile, inclusiv pe post de "adversar" (dar documentat).

Ilie Calman – Braşov: Şi noi suntem uluiţi de "jafului secolului" (cele 100 milioane dolari cash furate dintr-o vilă din Băneasa), dar noi, dacă am fi fost în locul autorităţilor, în paralel cu urmărirea infractorului, am fi demarat şi o anchetă pentru a vedea provenienţa banilor, întrucât nu este un fapt obişnuit nici să posezi asemenea sumă, şi nici să o ţii în casă! Cred că s-a scris şi s-a discutat chiar prea mult despre aceasta, ca să mai publicăm şi noi un articol pe temă. Aşteptăm însă alte articole de la dvs.

Florin Simion – Constanţa: Vă mulţumim pentru atenţia cu care citiţi revista şi completăm informaţia despre fruntaşii legionari condamnaţi în procesul din iulie 1938: ing. Serafim Aurel era şeful organizaţiei sect. II Bucureşti a Partidului *Totul Pentru Ţară*, av. Al. C. Tell era şeful jud. Romanaţi (actual Olt) şi membru al Oficiului Juridic al Mişcării, iar dr. av. Radu Budişteanu era avocat pledant în Oficiul Juridic al Mişcării şi fusese deputat pe listele Partidului *Totul Pentru Ţară*. (În cadrul rubricii "*Hronic legionar*" nu am detaliat şi gradele, din lipsă de spaţiu).

Gabriel Iftode – Roman: Bineînţeles că nu constituie un impediment faptul că sunteţi "mai în vârstă"; orice om onest, cu dragoste de muncă, altruist, creştin, care vrea să ne ajute, este primit cu braţele deschise.

Irina Brezoi – Timişoara: Da, ar trebui o mediatizare a fenomenului legionar, dar, aşa cum am scris în numărul trecut, ni se refuză, pur şi simplu, închirierea sălilor de conferinţă, reporterii evită să aibă ca subiect legionarii, iar posibilităţile noastre materiale nu ne permit deocamdată să avem tiraj de "*o sută de mii de exemplare*" (!), nici să facem "*numeroase şi repetate deplasări în toate colţurile ţării*"; singurele căi care ne sunt deschise: difuzarea cât mai largă a revistei în provincie, Internet-ul, anunţurile din ziare, "fluturaşii" etc. şi ... discuţia "apostolică" de la om la om! Răul se adună din pârâiaşe, încet, şi poate deveni fluviu. Contează pârâiaşele...

Cristian Savu – Bucureşti: Am înţeles faptul că nu vă permite timpul să ajungeţi la sediu întrucât sunteţi mereu pe teren, dar nu înţeleg de ce nu aţi reuşit să returnaţi cărţile împrumutate de şase luni ("*Cal troian intra muros*" şi "*Semnificaţia marilor sărbători creştine*"), care se pot trimite şi prin poştă. Aşteptăm.

Cristi Mihalcea – Otopeni: Am citit şi noi acea broşură despre care ne scrieţi: "*Liceul militar Nicolae Filipescu de la Mânăstirea Dealu*", în care sunt menţionaţi absolvenţii care ulterior au ajuns profesori universitari, romancieri cunoscuţi, miniştri etc. şi ... regele Mihai. Într-adevăr, regele a fost un fel de elev "de onoare", întrucât este ştiut că Marele Voievod de Alba Iulia a învăţat în particular, având 10 sau 12 colegi proveniţi din toate categoriile sociale, din toate provinciile ţării, şi profesori renumiţi, printre care şi N. Iorga, principalul mentor. Dar figurează în analele liceului, printre absolvenţi, astfel încât am menţionat şi noi aceasta în reportajul din iunie despre Liceul militar de la Mânăstirea Dealu.

Alin Menciuc – Tulcea: Mulţumim pentru invitaţie; sperăm s-o onorăm cât mai repede şi – sincer - ne bucură cel mai mult înfiinţarea cuibului (chiar cu trei membri), mai mult decât promisiunea unei plimbări pe Dunăre şi a unei scrumbii albastre. Sunteţi printre puţinii care se gândesc la noi şi ca la nişte oameni care au nevoie de destindere din când în când în când, nu numai ca la nişte "oameni de oţel".

Cornel Chivu – Câmpina: Este o idee bună să luăm concursul "de la punctul zero" (la un moment dat), întrucât, într-adevăr, mulţi dintre cei care au devenit recent abonaţii revistei nu au prins primele numere, mai ales că astfel încurajăm interesul pentru căutat şi citit.

Bogdan Stroe – Slatina: Mă îndoiesc că vom putea ţine o conferinţă despre elita legionară în sept. (având în vedere că nici la 24 iunie nu ni s-a permis accesul la nici o sală din Bucureşti). Cert este că vom face o slujbă de pomenire la biserica *Dichiu* de pe str. Icoanei (lângă sediul nostru) şi vom edita un număr special al revistei. Dacă apar "noutăţi", vă vom ţine la curent.

Adrian Marinache – Bucureşti: Mulţi care ne-au descoperit mai târziu, ca şi dvs., ne-au solicitat primele numere al revistei, dar s-au epuizat demult; există însă în colecţia de la sediu, unde puteţi să le consultaţi, mai ales că locuiţi în Bucureşti.

Nicoleta Codrin

AVIZ IMPORTANT
ABONAMENTELE SE FAC PE ADRESA:
NICOLAE BADEA, STR. VLAICU VODĂ NR. 23, BL. V39, AP. 37, SECT. 3, BUCUREŞTI, cod 031245
Tel.: (021) 322 3832.
VĂ MULŢUMIM!

Periodic editat de "*ACŢIUNEA ROMÂNĂ*" ISSN 1583-9311
Redactor şef: **Nicoleta Codrin**
Colegiul de redacţie: Radu Constantin, Emilian Ghika, Corneliu Mihai
Secretar de redacţie: *Nicolae Badea*
Relaţii cu publicul Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti
(zona Circului – intersecţie cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V. Lascăr)
Vineri, între orele 15^{00} – 19^{00}
tel.: (021) 322 3832 sau 0745 074493
e-mail: actiunea-romana@actiunea-romana.com